

ФАБИАН ЛЕНК

УБИЙСТВО В ТЕАТЪРА

Част 17 от „Детективи с машина на времето“

Превод от немски: Ирена Патулова, 2010

chitanka.info

КИМ, ЮЛИАН, ЛЕОН И КИЯ — ДЕТЕКТИВИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус^[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

[1] Темпус — (от лат.) — време. — Б.пр. ↑

ТВЪРДЕ МНОГО ТЕАТЪР

Вратата се отвори и в класната стая влезе учителят Тебелман, облечен в протритото си сако:

— Добро утро, ученици!

— Добро утро, господин Тебелман! — отвърнаха в хор двайсет и четири гласа.

Очите на учителя по история сияеха:

— Днес ще се занимаваме с един много специален раздел от историята...

Ким, Леон и Юлиан се спогледаха многозначително:

— Целият съм в слух — прошепна Леон.

— Какво каза, Леон? — попита Тебелман.

— А, нищо — бързо отвърна момчето.

Тебелман замълча и съсредоточено започна да бърше очилата си:

— Днес ще се пренесем в театъра...

— Моля? — прихна едно момиче от първите чинове.

Учителят енергично поклати глава и Ким си помисли, че прилича на кокошка, която кълве зрънца. Тя едва сдържа смеха си. Тебелман беше най-добрият учител, когото познаваше, но понякога се държеше странно.

— Да, ще се пренесем в театъра, Лиза. Мислено, естествено! — уточни Тебелман.

— Но нали в момента сме на Древна Гърция. Какво общо има театърът? — сви рамене Лиза.

Учителят изду бузи, сякаш в устата си имаше две билиардни топки. Дълбока бръчка проряза челото му.

— О, какво простодушие! Ами нали гръцката история и театърът са неразривно свързани. Самата дума театър е гръцка и в превод означава сцена. И за да навлезете по-надълбоко в темата, предлагам да организираме театрална група.

Учениците оживено започнаха да коментират.

— Не звучи зле, нали? — обърна се Ким към приятелите си.

Леон се колебаеше:

— Не съм убеден, че ставам за тази работа...

— Как може да се съмняваш! Та ти си роден актьор!

Леон я погледна подозрително:

— Какво искаш да кажеш?

Ким не успя да отговори, защото Тебелман отново взе думата:

— Гърците са дали на света забележителни поети — започна той. — Велики драматурзи — Есхил^[1] и Софокъл^[2] са писали трагедии, а Аристофан^[3] — комедии. Творбите им са актуални и днес и продължават да се играят. През Античността на сцената представяли пиеси за богове, герои, битки, любов, предателство... — той се замисли за миг и потърка слепоочията си. — Дори веднъж било извършено убийство!

Приятелите се спогледаха. Добре ли чуха?

— Искате да кажете, че някой наистина е бил убит? — попита Леон.

— Да, точно така. И жертвата бил цар — отвърна учителят. — Става въпрос за Филип II^[4], владетелят на Македония^[5].

— Никога не съм чувала за него — измърмори Лиза.

— Точно затова съм тук — засмя се Тебелман. — За да запомниш това име. Филип II е важна историческа личност. Баща е на Александър Македонски^[6] и е убит през 336 г.пр.Хр. в театъра в Еге^[7].

— А кой го е убил? — попита Леон.

Тебелман повдигна рамене:

— Мотивите за убийството не са ясни и до днес. Има различни хипотези, но нито една не е доказана. В момента обаче ни интересува театърът. Ще ви изложа основните факти и след това... — Тебелман се развихри, беше неудържим.

В първия момент Леон бе напълно завладян от разказа и научи много нови неща за архитектурата на древногръцкия театър. Но после мислите му се зареяха в друга посока. Мистериозната смърт в театъра не му даваше мира, започна да подръпва лявото си ухо — сигурен белег, че е дълбоко замислен.

След часа по история приятелите си тръгнаха за вкъщи.

— Хора, трябва да се заемем с това! Случаят е точно като за нас — каза Леон, щом се увери, че никой, освен Ким и Юлиан, не го чува. — Прославен цар е убит в театъра и никой не може да каже със сигурност какви са мотивите...

Ким спря и се усмихна:

— Знам какво си намислил! Едно малко проучване в нашата библиотека и после пътешествие в Еге! Това е планът ти, нали?

— Естествено!

— Не бързайте толкова! — намеси се Юлиан. — Все пак ще си имаме работа с убиец. На него едва ли ще му стане приятно, че сме по следите му.

Ким се засмя:

— Абсолютно си прав, Юлиан. За да избегнем неприятните изненади, трябва добре да се подготвим. Среца в библиотеката, след като си напишем домашните!

— Дадено! — радостно извика Леон.

— Е, добре — съгласи се с неохота и Юлиан.

Няколко часа по-късно Ким вървеше към библиотеката на Бенедиктинския манастир заедно с Кия — невероятно красивата котка с кехлибарена козина и смарагдовозелени очи.

Леон и Юлиан нетърпеливо ги очакваха. Както винаги, децата изчакаха края на работното време на библиотеката и скоро царството на книгите остана на тяхно разположение. Нали Юлиан си имаше собствен ключ!

— Как се казваше мястото на убийството? — попита Ким, обхождайки бавно с поглед отдела с исторически книги.

— Май беше Еге? — отвърна Юлиан. — Веднага можем да проверим.

Вече бяха стигнали до раздела, който търсеха. Няколко слънчеви лъча нахлуха през прозореца и осветиха гърбовете на книгите, подредени в безупречен ред.

— Ето ги томовете, посветени на историята на Древна Гърция — измърмори Ким, докато разглеждаше заглавията на книгите. Никоя от тях обаче не съдържаше „Филип II“ или „Еге“. Все пак най-после Ким издърпа тъничка книжка за Александър Македонски и седна на маса до прозореца. Кия вече се беше разположила на перваза и не сваляше очи от момичето.

Леон и Юлиан включиха един от компютрите и с мишката бързо избраха търсачка в Интернет.

— Бинго! — провикна се след малко Юлиан и прочете на висок глас: — „Днес Еге се нарича Вергина и има само хиляда и двеста жители. Селцето се намира в Североизточна Гърция и е известно с гробниците на македонски владетели. Смята се, че тук е погребан самият Филип Македонски. В античността Еге била столица на Македония. Тук е имало огромен амфитеатър и дворец.“

— Аз пък намерих нещо за Филип II — обади се Ким. — Бил сприхав и груб човек, но отличен пълководец, създал силна армия и прочутата македонска фаланга. В македонските полкове се сражавали само конници аристократи. Трябва да е бил много смел воин, дори в сражение е загубил едното си око.

— Наистина смел... — повтори Леон, потънал в мислите си. — Какъвто е бил и синът му Александър Македонски, основал най-голямата империя по онова време.

— Да! — намеси се и Юлиан. — Спомняте ли си, когато за първи път се изправихме пред него в Делфи^[8]?

Ким се разсмя:

— Никога няма да го забравя!

Тя бързо прелисти няколко страници.

— О! — възкликна след малко. — Отношенията между Филип и Александър не били блестящи. Двамата често се карали, Александър бил много честолюбив и нямал търпение да седне на трона. След една подобна разпра Александър и майка му Олимпия^[9] дори напуснали двореца в Еге.

— Кога е станало това?

— Хм... — Ким прелисти няколко страници. — А, ето тук се казва — през 337 г.пр.Хр. Половин година по-късно Александър отново се върнал в двора и една година след това, през 336 г.пр.Хр., Филип бил убит, а Александър бил обявен за негов наследник.

Юлиан стана и отиде до прозореца. Започна да гали Кия под главата:

— Дали Александър е участвал в покушението?

— Това е въпросът! — развълнува се Леон. — Ако е така, означава, че управлението на великия Александър е започнало с убийство!

Ким затвори книгата:

— Край на предположенията. Трябва да проверим на място какво се е случило!

Двамата с Леон бързо убедиха колебаещия се Юлиан, че трябва да заминат за древния Еге. След пет минути приятелите избутаха встрани тежкия библиотечен шкаф, който се движеше върху релси, монтирани в пода. Зад него бе Темпус — стаята на времето.

Ким решително премина през мрачната врата, покрита със зловещи символи и страховити глави. Кия се шмугна между краката ѝ и се стрелна напред, последва ги и Леон, а накрая и Юлиан.

Ким веднага усети, че нещо не е наред. Този път Темпус бе потъмен от обикновено. Синкавата мъгла, която се стелеше из безкрайната стая с многобройни врати, едва се виждаше. Над всяка от вратите блестеше числото на някоя година. Както винаги, подът пулсираше в ритъма на времето, но Ким едва-едва усещаше пулсациите. Пък и странните звуци, които обикновено се чуваха иззад вратите, този път бяха приглушени.

Момичето се огледа. А сега накъде? Реши да се довери на интуицията си. Досега само случайността им помагаше да намерят точната врата. Случайност ли? Ким се засмя тихо. Едва ли е било случайност, щом става дума за Темпус.

Движеха се един след друг и навлязоха навътре в стаята.

Последната едва мъждукаща светлинка изчезна, сякаш някой духна свещ. Стана тъмно като в рог. Приятелите застинаха по местата си и в този момент чуха смях, идващ от хиляди гърла, и бурни ръкопляскания. Все едно бяха в театър.

Театър? Нали убийството е било извършено в театър!

Аплодисментите внезапно секнаха. Чуваха се само два гласа, които произнасяха думи на непознат език.

— Какво ли означава това? — попита Леон.

— Нямам представа — тихо отвърна Ким. Искаше ѝ се да избяга оттук, но беше късно.

— Вижте! — извика в този момент Юлиан.

Ким и Леон видяха слаба бяла светлинка — като светлина над авариен изход в киносалон. Внезапно светлината изчезна и в тъмнината се откри яркочервена рамка на врата. Червеникава мъгла

се стелеше като воал над нея. В същия момент вратата се отвори и странните гласове се усилиха.

Преди Ким да успее да я спре, Кия се стрелна натам, откъдето се разнасяха гласовете. Приятелите я последваха.

— Това е точно вратата, която търсехме! — зарадва се Юлиан.

В ореол от блестяща червена светлина над вратата беше изписано „336 г.пр.Хр.“

— В такъв случай какво чакаме още?

Ким и Юлиан кимнаха. Леон беше прав — пътешествието можеше да започне! Тримата се хванаха за ръце и концентрираха мислите си върху Еге, защото само така Темпус можеше да ги отведе на нужното място. После прекрачиха прага и се озоваха в нищото.

Докато се носеха през времето и пространството, Леон чу звук, който най-малко очакваше да чуе — квакане на жаби.

[1] Есхил (525–456 г.пр.Хр.) — древногръцки драматург, автор на трагедиите „Персите“ и „Прикованият Прометей“. — Б.пр. ↑

[2] Софокъл (496–406 г.пр.Хр.) — древногръцки трагически поет. Автор на над 130 драми, от които до нас са достигнали само 7 — сред тях „Антигона“ и „Едип цар“. — Б.пр. ↑

[3] Аристофан (445–385 г.пр.Хр.) — прочут древногръцки комедиограф, представител на т.нар. стара атическа школа (политически сатири). От 44 негови творби изцяло са запазени 11, между тях „Жабите“, „Лизистрата“ и др. — Б.пр. ↑

[4] Филип II (ок. 382–336 г.пр.Хр.) — македонски цар с изключителни качества на военачалник и дипломат. През 359 г.пр.Хр. застанал начело на Древна Македония. Реорганизирал армията, превърнал Македония в силна централизирана държава, разширил границите ѝ и установил хегемонията ѝ в гръцкия свят. Убит е през 336 г.пр.Хр. по време на сватбата на дъщеря си Клеопатра. На трона го наследил синът му Александър Велики. — Б.пр. ↑

[5] Македония — Древна Македония се намирала на северозапад от гръцката област Тесалия и не съвпада с териториите на днешна република Македония. Гърците смятали македонците за изостанали в културно и политическо отношение. Но когато на престола се качил Филип II през 359 г.пр.Хр., Македония се превърнала в най-голямата военна сила по това време и станала сериозна заплаха за гръцките

полиси. Още по-голям разцвет тя достигнала по време на царуването на Александър Велики, който създал огромна империя, простираща се чак до долината на река Инд в Азия. След смъртта на Александър през 323 г.пр.Хр. Македонската империя се разпаднала. — Б.пр. ↑

[6] Александър III Велики (Македонски) (356–323 г.пр.Хр.) — владетел на Древна Македония от 336 г.пр.Хр. до 323 г.пр.Хр., ученик на древногръцкия философ Аристотел. Наследил баща си Филип едва на 20-годишна възраст. Бил гениален пълководец и създал най-голямата империя в древността — с граници от Дунав, Адриатика, Египет и Кавказ до река Инд. Александър бил известен с избухливия си нрав и със стремежа си да прилича на героите, описани в поемите на Омир. През 331 г.пр.Хр. основал град Александрия в Египет. Оцелял след многобройни покушения. Умрял внезапно, едва на 32 години, във Вавилон. Предполага се, че е бил отровен. — Б.пр. ↑

[7] Еге (днес Вергина, Гърция) — столица на Македонското царство до 410 г.пр.Хр. Градът е открит през 19 в. близо до Вергина в Северна Гърция. Археолозите разкопали монументален дворец, богато декориран с мозайки и цветни мазилки, и некропол с повече от 300 могили, театър, множество храмове, масивни градски стени. Една от царските гробници в Голямата могила е идентифицирана като гробницата на Филип II. Археологически находки показват, че мястото е непрекъснато обитавано от 3-то хил.пр.Хр., а през 11–8 в.пр.Хр. станало важен център — богат и гъсто заселен. Разцветът му бил през 5–4 в.пр.Хр., когато се превърнал в най-важния център на територията. — Б.пр. ↑

[8] Делфи — град и светилище в Древна Гърция, в подножието на планината Парнас. Тук се намирили най-прочутият в древността оракул и храмът на Аполон. — Б.пр. ↑

[9] Олимпия (376–316 г.пр.Хр.) — Епирска принцеса, четвърта съпруга на македонския цар Филип II и майка на Александър Македонски. — Б.пр. ↑

СМЪРТТА НА ЦАРЯ

Леон усети по лицето си топъл вятър. Бързо отвори очи и запремигва срещу яркото слънце. Беше приятно топло и момчето се досети, че се намират в Македония.

— Я, ние сме в някакъв театър! — възкликна той.

Тримата приятели стояха пред единия от двата странични входа на театър. Бяха обути със сандали, носеха прости хитони^[1].

Вляво от тях се виждаше терасовидна каменна трибуна, която се издигаше на около петнайсет метра нагоре по хълма. Трибуната побираше около пет хиляди души, но сега бе пуста. Многобройни пътечки по хълма се спускаха от най-горните редове. Това означава, че зрителите влизат в театъра отгоре, помисли си Леон.

Най-долу, до театрона^[2], се виждаха множества тапицирани места с облегалки. Те бяха разположени в нещо като дървена лежа, покрита с бял плат. Леон предположи, че това са местата за царското семейство, благородниците или жреците.

Огромната трибуна образуваше полукръг около орхестрата^[3] — кръгла площадка с диаметър около петнайсет метра, с малък олтар в центъра.

— Тук застава хорът^[4], ако си спомням добре — посочи Леон към кръглата площадка.

Зад площадката за хора се издигаше правоъгълна постройка, висока около седем метра. Пред нея имаше сцена, широка около четири метра. Сцената и постройката се издигаха върху няколко двуметрови колони. Между колоните имаше нещо, приличащо на склад. От двете страни на постройката се издигаха квадратни островърхи кули с позлатени статуи на бог Дионис^[5]. В едната си ръка брадатият бог на виното държеше амфора, а в другата — лозова пръчка. Върху задната стена на сцената се виждаха завеси, навити на руло върху дървени пръти, прикрепени между двете кули.

— Това са задкулиските помещения. Имат две части. Отпред е проскенионът^[6], където излизат актьорите, а отзад е скенето^[7] —

обясни Юлиан.

— Леле, колко сте подковани! — засмя се Ким. — Да запомним добре този вход. Темпус ни остави пред пиластрите^[8] на кулите. Те са нашият „билет“ за връщане.

Юлиан се усмихна:

— Страничните входове се наричат пародоси^[9].

Ким завъртя очи и тъкмо се канеше да каже нещо, когато Кия изфуча предупредително. Приятелите се заслушаха — някой пееше и очевидно се приближаваше към тях — звучният басов тембър се чуваше все по-ясно.

— Да се скрием ли? — попита Юлиан, който смяташе, че не е добра идея да се мотаят наоколо.

— Късно е — сухо отбеляза Ким.

Откъм пародоса се зададе едър мъж. Гледаше към празните трибуни и все още не забелязваше децата.

Изглеждаше на около четирийсет-петдесет години. Грамадното му като бъчва тяло се поклащаше смешно при всяка стъпка. Лицето му беше ъгловато с увиснали бузи и мека къдрава брада. Около смешно щръкналите му уши стърчаха остри черни къдрици.

В същия миг облеченият в скъп бродиран хитон мъж ги видя. Той се закова на място, спря да пее и театрално разпери ръце:

— Кои сте вие, в името на Зевс^[10]? — избоботи мъжът със звучен глас.

Юлиан пристъпи напред. Както обикновено, той разказа поредната покъртителна история, която завършваше с това, че тримата са загубили родителите си и търсят работа и подслон.

— Виж ти! И смятате, че ще повярвам на всичко това? — погледна ги изпитателно непознатият, като разтъркваше брадичката си. Огромното му тяло се клатушкаше насам-натам като кораб в бурно море.

Приятелите енергично закимаха с глави.

— Разбира се! — извика Ким. Тя веднага забеляза, че мъжът просто не може да застане на едно място, дори и за минутка.

Той нервно разтриваше пръстите си и май мислите му бяха другаде.

В този момент Кия се потърка в краката му и по лицето на мъжа мина усмивка:

— Е, добре, обичам котките и децата. Но защо сте тук?

— Обичаме театъра — отвърна съвсем искрено Юлиан. — И когато видяхме това красиво място, не можахме да устоим на изкушението да надзърнем вътре.

Мъжът засия:

— Много ми е приятно да го чуя! Театърът е моят живот! — провикна се театрално той и отново разтвори ръце. — Казвам се Критон и имам театрална труппа. Днес ще играем „Жабите“^[11] на Аристофан. Ще имаме десет представления тук, в Еге, и после заминаваме за Пела^[12]. Там също има театър.

— „Жабите“? — размишляваше на глас Юлиан. Сети се за квакането, което чу, когато прекрачи прага на Темпус... — Пиесата наистина ли се казва така?

— Разбира се! — извика Критон. — Разказва се за Дионис, който слиза в царството на сенките, за да върне така обичания от него поет Еврипид^[13] обратно в света на живите, защото вече не са останали добри поети. Аз играя ролята на хитрия роб Ксантий. В пиесата има и хор на жабите, той е от певци, разбира се. Жабешкият хор поздравява Дионис в сцената, когато той прекосява с лодка езерото в подземното царство. Подиграват му се, но той не им обръща внимание и здраво натиска греблата.

— Хор на жабите... много интересно... — обади се Леон.

Изведнъж Критон се плесна по главата:

— Деца, дойде ми страхотна идея! Много съжалявам за родителите ви, но какво ще кажете да ви взема в моята труппа? Можете ли да пеете?

Леон направи гримаса — не можеше да изпее правилно и една нота и пеенето му напомняше повече звука от ръждясал трион.

Ким обаче го изпревари:

— Разбира се! — извика тя и ехидно се разсмя. — Особено Леон!

— Ами... да, естествено — запъна се леко Леон.

— Чудесно! — възкликна Критон. — Днес обаче няма да пеете, защото преди това трябва да научите текста. Но може да започнете да разгласявате представлението на агората^[14]. А и днес е специален ден и представлението също ще е специално.

— Какво му е специалното? — заинтересува се Юлиан.

Критон вдигна вежди.

— Не знаете ли? Как е възможно!? Днес се жени Клеопатра^[15], дъщерята на великия Филип. Представлението на трупата ми е кулминацията на тържествата!

Критон отново огледа трибуните:

— Добре, тук всичко е наред! Мразя, когато робите са небрежни. А сега елате! Ще ви покажа къде ще работите през следващите няколко часа. Не мога да си позволя да ви плащам, но прехраната ви е осигурена.

— Това напълно ни устройва! — побърза да отговори Юлиан.

Критон ги поведе към пародоса. Минаха през него и се озоваха на агората на Еге. Леон си помисли, че площадът по размери и по форма прилича на футболно игрище. Имаше работилници и сергии, търговци предлагаха маслини, нарове, смокини и круши, хвалеха специални мехлеми, ароматни подправки и меки платове. Край един продавач на подправки ухаеше на тамян и дафинов лист, рибар носеше на главата си кошница прясно уловена риба, а през отворената врата на една обуцарница видяха как някакво момче е стъпило върху маса, а майсторът очертаваше стъпалото му върху парче козя кожа. Зад тях стоеше друго момче и режеше на ивици обработена кожа — вероятно за каишки. Грънчари седяха на рогозки, а пред краката им бяха наредени глинени маслени лампи, купи, чинии и други съдове. Златари предлагаха верижки за шията и глезените, а също и амулети, които пазят от зли сили. Цареше невъобразим шум. Търговците здраво се надвикваха един друг.

Повечето купувачи бяха мъже. Малкото жени, които се виждаха, носеха косите си красиво вдигнати нагоре. Върху хитона без ръкави повечето бяха наметнали пеплос^[16] — пъстроцветна наметка до коляното, стегната в кръста с колан.

В западната част на агората се намираше стоата^[17] — едноетажна галерия с колони, около сто метра дълга и двайсет — широка. Търговци бяха намерили убежище тук от палещите лъчи на слънцето и явно подписваха договори. Леон на няколко пъти видя как кесии с пари сменят собствениците си, а мъже подписват свитъци пергамент^[18].

— Това е нашият пританейон^[19] — каза Критон и посочи към сградата от бял мрамор в противоположния край на площада. Върху архитрава^[20] на фасадата блестеше голяма звезда с шестнайсет лъча — символът на Филип II. Иначе постройката беше скромна, със строга правоъгълна форма и островръх покрив. Четири колони в дорийски стил^[21] украсяваха входа.

На няколко крачки източно от театъра се издигаше много по-внушителна сграда — храмът на Зевс, както обясни Критон.

Юлиан не можеше да откъсне очи от гледката. Сградата също беше правоъгълна, широко стълбище водеше към площадка, върху която се разполагаше самият храм. Момчето преброи осем светлочервени колони на фасадата, завършващи с бели капители^[22]. Червените фризове^[23] над архитрава изобразяваха бойни сцени, фронтонът^[24] бе украсен с акротерии^[25] с изображения на Зевс.

— Останете тук, пред пародоса. Ще разгласявате представлението! — разпореди им Критон. — Аз се връщам при хората си. Представлението започва след малко... Толкова се вълнувам!

И едрият мъж изчезна в тълпата.

— Едва ли трябва да се озорваме много — каза Ким. — Театралното представление е достатъчно притегателно само по себе си.

— Сигурна ли си? — попита Леон. — Пиесата все пак се казва „Жабите“ — лично на мен не ми звучи кой знае колко интригуващо.

— Ако не се налага да пееш, може би ще успеем да съберем публика... — отвърна през смях Ким.

— Освен това хората искат да видят младоженците! — намеси се Юлиан.

Изминаха два часа, слънцето започна да преваля. Приятелите неуморно хвалеха трупата на Критон и непознатата им пиеса, а Кия се настани на сянка под една сергия и се унесе. В този момент се зададе Критон с трупата си от около трийсет души, в това число и хористите. Критон все така развълнуван се разхождаше насам-натам и размахваше ръце. Но не беше забравил да донесе на децата сладко грозде и ябълки.

Леон, Ким и Юлиан останаха при пародоса и наблюдаваха как театърът бързо се изпълва с хора.

Леон забеляза, че войници с малки кръгли щитове и сариси^[26] се смесват с публиката. Дали покушението ще бъде днес, мина му през ума. Дали Филип подозира нещо? Затова ли идва с толкова много войници? Мисълта го изпълни със страх.

В същия момент погледът му се спря върху висока слаба жена, обградена от телохранители. Охраната съпроводи жената до мястото ѝ на втория ред.

В момента тя бе само на няколко метра от Леон. Изглеждаше на около четирийсет години, носеше плътно прилепнала по тялото туника от шафраненожълт лен с втъкани златни нишки, в тъмната ѝ вдигната нагоре коса блестяха перли, а на фината ѝ китка се виждаха гривни с лъвски глави. Златна верижка с изящна висулка, изобразяваща двойка пчели, украсяваше шията ѝ. Жената имаше властно изражение. Очите ѝ бяха тъмни и дълбоки, а устните — тънки.

Жената се огледа крадешком, после седна на една възглавница и закова очи във все още празната орхестра.

Неочаквано Леон усети, че е объркан. Жената излъчваше едновременно сила и загадъчност.

— Коя е тази жена? — попита Леон и я посочи, когато Критон мина край тях.

— О, това е Олимпия, нашата царица — отвърна той и продължи нататък, преди Леон да успее да го попита защо царицата не е седнала в ложата.

Войниците съпроводиха и една млада двойка до ложата.

— Това трябва да са младоженците! — развълнува се Ким.

Младата, крехка жена с продълговато лице, облечена в семпла снежнобяла туника, носеше на главата си венец от цветя. Мъжът до

нея бе облечен разкошно. Великолепната му бронзова броня проблясваше на слънцето.

Театърът избухна в оглушителни ръкопляскания, а младоженците снизходително се усмигнаха на множеството. Тъкмо двойката се настани в ложата, когато от агората се чуха команди:

— Направете място! — изкрещя някой. — Направете място за царя!

Приятелите се оказаха в навалищата точно до входа. Ким бързо взе Кия на ръце, за да не я прегази тълпата.

В този миг се появиха още войници. Блестящите им доспехи показваха, че са соматофилаки^[27] от личната гвардия на царя. Носеха шлемове с черни и бели пера, червени наметки върху нагръдниците от бронз, както и брони на краката. Въръжени бяха с къси мечове и двуметрови копия. В средата на отряда имаше двама цивилни мъже, които се отправиха към вратата.

— Това е Александър — прошепна Ким, която много добре си спомняше първата им среща със завоевателя.

Александър беше среден на ръст, с волева брадичка и правилен, но малко въздълъг нос. Плътните му устни бяха стиснати здраво. Двайсетгодишният мъж сякаш едва сдържаше яростта си. Със златна лента в тъмните коси и облечен в сепъл, бял хитон, той вървеше близо до другия мъж, значително по-възрастен от него.

— А това трябва да е Филип — предположи Леон и плъзна поглед по трибуните.

Възгласите станаха по-силни, въпреки че царят още не беше влязъл в театъра.

Леон отново погледна към двамата мъже, които бяха съвсем близо до приятелите.

Царят имаше брада, а на главата му се виждаше венец от дъбови листа. Върху хитона беше заметнал виненочервен химатион^[28]. Кожата на лицето и на месестия му нос беше пореста и набраздена като дънер на маслиново дърво. Многобройните белези по лицето издаваха, че е раняван неведнъж. Най-големият белег пресичаше дясното му око, чийто клепах беше затворен.

Единственото око на Филип святкаше сърдито:

— Ти си мекушав страхливец! — нахвърли се той върху сина си. — Проклето мамино синче! И запомни, ще се отнасям с майка ти, както ми харесва! Аз съм господарят тук, а ти ще ми се подчиняваш!

— Отнасяш се несправедливо с Олимпия! — гневно отвърна Александър. — Тя не го заслужава. Не се изисква особена смелост, за да унижиш една жена.

— Какво си позволяваш? — нахвърли се върху него Филип. — Ще поговорим за това по-късно, непрокопсанико!

Царят се овладя, усмихна се фалшиво и двамата с Александър продължиха към орхестрата. Филип махна с ръка към публиката и виковете на тълпата се усилиха.

Следваше ги само един телохранител — млад, мускулест мъж с брада, висок почти два метра. Независимо от едрото телосложение походката му беше гъвкава като на котка. Лявата му ръка лежеше върху дръжката на меч.

Леон нервно се озърна. Дали убиецът е сред тълпата? Наоколо гъмжи от войници... Изглежда невъзможно някой да нападне Филип.

Неочаквано Кия изфуча.

Леон отново се огледа. Котката беше доста неспокойна — дали не усеща нещо? Чувствителното животно неведнъж надушваше опасностите.

Тримата мъже застанаха в центъра на орхестрата. Отпред бяха Филип и Александър, а зад тях — грамадният телохранител.

Погледът на Леон се зарея над множеството хора.

Филип сякаш не усещаше заплахата. Той продължи да маха на народа и цялото му лице сияеше. За разлика от него Александър бе мрачен и навъсен и едва-едва вдигна ръка за поздрав.

Леон забеляза, че соматофилакът направи крачка напред и застана плътно зад Филип.

Изведнъж го осени ужасно предчувствие — телохранилелят! Долната челюст на момчето направо увисна, а очите му се разтвориха широко.

Всичко се разигра с шеметна бързина. Мечът блесна в лявата ръка на телохранилеля и той замахна с все сила. Чу се вик и Филип се свлече на земята, притискайки с ръце гърдите си. Соматофилакът направи крачка назад, а Александър се наведе над баща си и започна да вика за помощ.

Първоначално никой не реагира. Всички бяха като парализирани, в това число и телохранилеляте. Убиецът се възползва от общото стъписване и се втурна към отсрещния пародос.

— След него! — извика Леон.

Приятелите се втурнаха през орхестрата, стигнаха до арката на вратата и видяха как телохранилелят се метна на един кон и препусна в галоп. Зад гърба им в театъра настъпи суматоха.

Леон се огледа и видя няколко коня, завързани в сянката пред една гостилница. Без много да мисли, той отвърза единия и се метна на гърба му. Юлиан и Ким последваха примера му. Кия, макар и с неохота, също се настани на седлото пред Ким.

— Трябва да го хванем! — крещеше развълнуван Леон.

[1] хитон — дреха, направена от едно или две правоъгълни парчета плат, прикрепвани на раменете. — Б.пр. ↑

[2] театрон — в древногръцкия театър така се наричали трибуните за зрителите, разположени амфитеатрално в полукръг около орхестрата. — Б.пр. ↑

[3] орхестра — в древногръцкия театър — площадка от отъпкана пръст с форма на кръг, където е хорът. В централната ѝ част обикновено имало олтар на бог Дионис. Около орхестрата в полукръг се издигали трибуните за зрителите, а зад нея се издигали постройките на скенето. — Б.пр. ↑

[4] хор — в театъра група изпълнители в ролята на действащо лице в старогръцките комедии и трагедии. В трагедиите хорът обикновено се състои от петнадесет актьори, а в комедиите от двадесет и четири. — Б.пр. ↑

[5] Дионис — бог на виното и драматическата поезия, син на Зевс и смъртната жена Семела. — Б.пр. ↑

[6] проскене (проскенион). — Пред стената на скенето понякога се издигал портик — проскене, който давал повече дълбочина и ширина на сцената. — Б.пр. ↑

[7] скене — постройка, на която се слагали декорите, а в задната ѝ част се намирала съблекалнята за актьорите. Пред скенето се издигала ниска дървена платформа, свързана с орхестрата с няколко стъпала, на която играели актьорите. В стената на скенето имало врати, през които актьорите излизали на платформата. Пред стената на скенето понякога се издигал портик — проскене (проскенион), който давал повече дълбочина и ширина на сцената. — Б.пр. ↑

[8] пиластра — плосък издатък от стена, който наподобява колона и има същите елементи — база, ствол, капител. — Б.пр. ↑

[9] пародос — пътеки от двете страни на скенето, през които минавали актьорите и зрителите. — Б.пр. ↑

[10] Зевс — върховен бог с неограничена власт над богове и хора. Той обитава планината Олимп, откъдето управлява целия свят. — Б.пр. ↑

[11] „Жабите“ — комедия на древногръцкия комедиограф Аристофан. Героите ѝ са мъртвите древногръцки трагичи Есхил и Еврипид. Съсипаната от война Атина има нужда от добри съветници и бог Дионис се спуска в подземното царство, за да изведе оттам Еврипид. Пътят му през реката, която отделя царството на мъртвите от царството на живите, минава през низ от приключения, съпроводжани от хорово квакане на жаби, откъдето идва и името на комедията. — Б.пр. ↑

[12] Пела — столица на Македонското царство от 5 до 2 в.пр.Хр. и един от най-важните градове в държавата. Родно място на Филип II и Александър Велики. Останките му са разкрити край едноименното село Пела, на около 40 км от Солун, Гърция. — Б.пр. ↑

[13] Еврипид (480–406 г.пр.Хр.) — древногръцки трагически поет. Автор на повече от 90 пиеси, изцяло запазени са 19. Той бил истински новатор — освободил диалога от помпозност, придал му естественост, съумял да изрази вътрешното състояние на героите, обогатил митологичните сюжети със съвременни проблеми, въвел в трагедията комедийни ситуации. — Б.пр. ↑

[14] агора — главен площад в древногръцките градове, служел за пазар и народни събирания. — Б.пр. ↑

[15] Клеопатра — дъщеря на македонския цар Филип II и съпругата му Олимпия, не са известни точните години на раждането и смъртта ѝ. Родена е малко след брат си Александър. По време на сватбата ѝ с епирския цар Александър е убит баща ѝ Филип II. Самата тя става жертва на убийство малко след смъртта на брат си Александър Велики. — Б.пр. ↑

[16] пеплос — връхна дреха, състояща се от голямо правоъгълно парче плат, придържано на раменете с две закопчалки, а на кръста — с колан. Пеплосът е традиционно дорийско облекло, но по-късно се разпространил в цяла Древна Гърция. — Б.пр. ↑

[17] стоа — сгради в Древна Гърция, разположени около агората. Били дълги и тесни, отворени към площада чрез красива колонада, която поддържала покрива. Обикновено вътрешната стена на стоата била заета от правилна редица еднакви магазинчета, в които работели занаятчии и търговци. — Б.пр. ↑

[18] пергамент — специално обработена животинска кожа, употребявана за писане. Пергаментът се изработвал от телешка, агнешка или козя кожа. Името му идва от античния град Пергам, в Мала Азия, където е започнало неговото производство. — Б.пр. ↑

[19] пританейон — обществената сграда в древногръцките градове, в която заседавали пританите, постоянните членове на градския съвет, символичен център на държавния живот. — Б.пр. ↑

[20] архитрав — най-долната, носеща част на антаблемана. Обикновено има формата на греда от дърво или камък. Антаблеман — горната изпъкнала част на сградата, която лежи над колоните. Състои се от три хоризонтални части — архитрав, фриз и корниз. — Б.пр. ↑

[21] дорийски стил — един от основните архитектурни редове, заедно с йонийския и коринтския. Характеризира се със строгост и липса на допълнителни украси. — Б.пр. ↑

[22] капител — горната разширена част на колоната, която може да е богато украсена в зависимост от архитектурния стил. Дорийските колони са обикновени и без украса, йонийските са украсени с елементи със спираловидна форма, а коринтските са богато декорирани със стилизирани листа. — Б.пр. ↑

[23] фриз — средната част на антаблемана — между архитрава и корниза. В дорийския ордер е разделен на отделни декоративни части, наречени метопа и триглифи. В йонийския и коринтския е цялостна лента, гладка или покрита с релефи. — Б.пр. ↑

[24] фронтон — най-горната част от фасадата на сградата, най-често с триъгълна форма, ограничена от два наклонени корниза. — Б.пр. ↑

[25] акротерий (от гр. „връх“) — архитектурен детайл, обикновено статуя, поставяна на върха на фронтоната. — Б.пр. ↑

[26] сариса — копие, дълго от 4 до 7 м, използвано от гръцките и македонски войници. — Б.пр. ↑

[27] соматофилак — елитен воин, най-често телохранител на владетеля. — Б.пр. ↑

[28] химатион — шал или наметало, носено над хитона както от мъжете, така и от жените. — Б.пр. ↑

НОВИЯТ ЦАР

Убиецът пришпори коня и прекоси в галоп агората. Един селянин, подкарал две кози към пазара, отскочи встрани, за да избегне копитата на бясно препускащия кон, и блъсна голяма сергия с глинени съдове, които изпопадаха на земята и се изпотрошиха.

Хората панически се дърпаха встрани — никой не дръзна да застане на пътя на галопиращия конник и той бързо излезе от града.

Приятелите препускаха по петите му. Отпред се простираше хълмиста и дива местност, обрасла с мирта, пинии, кипариси и маслинови дръвчета. Между скалите растяха тамян, розмарин, градински чай и лавандула.

Но приятелите виждаха само бягащия телохранител. В същия момент мъжът се обърна и ги видя.

— Видя ни! — извика Юлиан уплашено. Ами ако телохранителят ги нападне!

Но страхът му бе напразен. Мъжът само се приведе още пониско над коня и продължи в галоп.

— Не е за вярване, че този тип заби меча във Филип пред толкова хора! — извика Юлиан на приятелите си. — Всички видяха, че той е убиецът, и няма начин да избегне наказанието.

— Вероятно има скривалище и е сигурен, че никой няма да го открие — подхвърли Ким. Надяваше се, че ездата скоро ще приключи.

Кия здраво се беше вкопчила в чула на коня — това преследване беше истинско изтезание за нея.

— Какво подло престъпление! — възмущаваше се Леон. — И то извършено от телохранител! Никога не бих си го помислил. Само така е могъл да се приближи до Филип. Вижте, този тип сви от пътя!

Внезапно телохранителят смени посоката.

След малко приятелите стигнаха до мястото, където от пътя се отклоняваше почти невидима пътека, която изкачваше хълма и се губеше отвъд него.

Приятелите се спогледаха за миг, след което продължиха преследването. Но от другата страна на хълма ги очакваше разочарование — следите на убиеца се загубиха!

— Не е възможно! — ядоса се Леон.

— По-спокойно — охлади го Юлиан и посочи една полуразрушена сграда. Сърцето му заби по-бързо. — Сигурно се е скрил там. Трябва...

Но не можа да продължи. Една стрела профуча на два метра от рамото му, конят се подплаши, изправи се на задните си крака и момчето едва се задържа на седлото.

— Да изчезваме! — извика той, като се плъзна от седлото и се скри зад една скала.

— Но този мръсник нямаше лък! — прошепна Ким.

— Да, но може би е скрил някой в тази съборетина — предположи Юлиан. После се престраши да погледне иззад скалата и видя телохранителя да бяга. Твърде рисковано е да тръгнат след него, като се има предвид, че е добре въоръжен.

Юлиан въздъхна и се обърна към приятелите си:

— Измъкна се!

— И сега какво? — попита Леон.

— Да се връщаме! — предложи Юлиан. — Не можем да направим нищо повече.

На кръстовището срещнаха отряд стрелци, предвождани от Александър.

— Видяхте ли един мъж да бяга?

Юлиан посочи към хълма и тъкмо да разкаже какво са видели, Александър го прекъсна:

— Ще ми разкажеш в двореца! Идвате с мен!

След това изпрати част от отряда по следите на атентатора, а самият той тръгна към Еге заедно с останалите войници и приятелите.

В душата на Юлиан се прокрадна подозрение:

— Какво иска от нас? — тихичко попита той.

Ким сви рамене.

Царският палат бе разположен сред кестенова гора на края на града. До него водеше павирана улица от храма на агората, която свършваше пред огромен охраняван пропилей^[1] с шест колони, широк десетина метра. Златна звезда с шестнайсет лъча блестеше на

виненочервения фриз на входа. Зад пропиля се откриваше огромен вътрешен двор. Той имаше форма на квадрат и беше заобиколен от колони. Добре поддържани храсти и дървета очароваха очите на всеки, който пристъпеше в двора, а в големи кафези чуруликаха птици.

Александър се насочи към галерията вдясно. Приятелите го последваха, съпроводени от стрелците. Минаха през хладен проход, облицован с бял мрамор, и стигнаха до великолепна зала.

Прекрасни мозайки, изобразяващи Филип като победител в кръвопролитни битки, украсяваха стените. На пода се виждаше една-единствена огромна мозайка от хиляди малки, разноцветни камъчета, които извайваха образите на известни поети и мислители, както и на Аполон^[2], сияйния бог на Слънцето и поезията, и на гръмовержеца Зевс.

В средата на залата имаше водоскок, висок около пет метра. Четири каменни делфина обграждаха седналия на трон бог Посейдон^[3], а от устата им бликаха прохладни струи вода.

Малко встрани богато украсен златен трон стоеше празен и някак самотен. На кушетка до него беше полегнала една жена, а роб ѝ вееше с огромно ветрило.

— Олимпия! — прошепна Ким на приятелите.

Царицата беше облечена в черно. Лицето ѝ приличаше на застинала маска под дебелия слой бяла пудра. На ушите ѝ проблясваха тежки златни обеци, а на левия ѝ глезен се виждаше тънка гривна от скъпоценни камъни. Зад Олимпия стоеше висок, сух мъж с посивяла брада. Носеше неугледен хитон и държеше ръцете си зад гърба.

Когато Александър приближи към тях, Олимпия се надигна. В погледа ѝ се четеше очакване.

Александър се поклони:

— По следите на убиеца сме — каза уморено той.

— Павзаний^[4], този предател! — прошепна царицата. — Скъпият ми съпруг му се доверяваше безрезервно и заплати за това с живота си!

Покрусен, Александър сведе поглед:

— Кой би могъл да предположи, че точно личният му телохранител ще извади меч срещу него...

Олимпия рязко се изправи. Лицето ѝ придоби суров израз:

— Никой не би могъл да го предположи, сине! Такава е била волята на боговете. И тяхна воля е мерзкият предател да бъде наказан! Ще хванем Павзаний и той ще се моли никога да не се е раждал. Но кажи ми защо си довел тези деца и тази котка?

Александър се обърна към приятелите.

— Видели са Павзаний да бяга, освен това... — и той хвърли смразяващ поглед към децата. — Освен това откраднаха три коня!

Юлиан преглътна. Изобщо не беше помислил за това. Значи затова ги доведоха в двореца — за да ги накажат!

Олимпия вдигна вежди, извити като дъга:

— Толкова млади и вече покварени?

— Не, не! — бързо изрече Юлиан. — Ние...

— Кой ти е разрешил да говориш? — прекъсна го хладно Александър.

— Остави го! — намеси се меко Олимпия.

Юлиан си пое дъх:

— Взехме конете, за да проследим убиеца — каза той възможно най-убедително.

Олимпия хвърли бърз поглед към сина си. В този момент Кия, която беше седяла тихо до Ким, се надигна, приближи се до Олимпия и се погали в краката ѝ.

По напрегнатото лице на царицата пробягна усмивка:

— Какво прелестно животно — неочаквано топло каза тя, но веднага изправи рамене и рязко попита Юлиан:

— Какво видяхте?

Момчето разказа всичко до най-малките подробности.

Когато свърши, Олимпия кимна:

— Ще го пипнем! Той ще си получи заслуженото!

— Да — разнесе се в този момент гласът на високия сух мъж. — Но преди това имаме по-важна задача.

Александър изненадано го погледна:

— Какво имаш предвид, благородни учителю?

— Филип е мъртъв — отвърна мъжът с брадата. — За доброто на държавата трябва да обявим приемника му час по-скоро. Приемникът,

без съмнение, може да е само един...

Олимпия енергично кимна:

— Аристотел^[5] има право. Ако забавим решението си, държавата може да изпадне в криза. Враговете ни само това чакат. Трябва да действаме! — Царицата се обърна към сина си: — Ти ще си новият цар на Македония и ще водиш империята ни към възход!

Александър не изглеждаше много убеден:

— Всичко става толкова бързо, едва сега...

Олимпия се приближи до него, изправи се на пръсти и го целуна по бузата:

— Не се колебай, синко, действай! Роден си да управляваш! Това е и волята на боговете! — тихо каза тя.

Една минута измина в мълчание.

Юлиан трескаво разсъждаваше. Очевидно Олимпия не иска да губи време. Бързата промяна на върха ще покаже на враговете ѝ, че е готова да действа решително. Но какво ще стане с тях — с Ким, Леон, Кия и с него? Взеха конете за малко. Но как ли ще погледне на това Александър?

— Е, добре, така да бъде, в името на Зевс! — изрече в този момент Александър. — Ще обявя тридневен траур, след който ще погребем баща ми. После ще се състои коронацията и, разбира се, сватбата на сестра ми.

Аристотел кимна:

— Мъдро решение. Сега трябва да се изправиш пред народа и да го обявиш.

— Какво да правим с децата и котката? — най-после Александър зададе въпроса, от който най-много се боеше Юлиан.

Олимпия махна с ръка:

— Остави ги да си вървят, синко! Все пак те ни дадоха важна информация.

Двама стражи изведоха децата от двореца.

— Ох, отървахме се! — не се сдържа Юлиан, когато останаха сами на широката улица, водеща към агората на Еге.

Здрачаваше се и през прозорците се виждаха светлинки от запалени маслени лампи. В топлата привечер се носеше успокояващо свирене на щурци.

— Скоро съвсем ще се стъмни. — Ким бе неспокойна. — А още не знаем къде ще спим.

— Да се върнем в театъра! Може би Критон ще ни помогне — предложи Юлиан.

Ким и Леон не възразиха.

— Значи убиецът се казва Павзаний — продължи Юлиан. — Всички знаят името му и видяха лицето му. Странно наистина, че той дори не си направи труда да се прикрие. Очевидно се смята за недосегаем. Струва ми се, че зад гърба му има влиятелни хора. Бих искал да знам кои са те.

— Аз също — отвърна Леон. — Всичко изглежда много странно. Трябва да разнищим този случай.

— Съгласна съм! — викна Ким. — Сигурна съм, че Кия също!

След малко децата стигнаха до агората — там все още цареше оживление. Докато я пресичаха, до ушите им достигаха откъслечни разговори. Тема номер едно, разбира се, беше убийството на царя.

Внезапно се разнесоха викове. Млад войник се качи на стъпалата на храма и съобщи за пристигането на Александър. Появи се и младият владетел, съпроводен от Олимпия, Аристотел и много телохранители с факли в ръце. Александър се обърна към събралите се хора и се провъзгласи за цар. Обеща голямо тържество и тълпата на площада дълго го приветства.

— Изглежда, че хората много го обичат — отбеляза Леон.

По лицето на Александър нямаше следи на радост. Олимпия също бе сериозна, само вдигна набързо ръка за поздрав и двамата с Александър изчезнаха към двореца, съпроводени от телохранителите.

— Гладна съм! — каза Ким, когато на агората отново стана тихо. — Трябва да намерим Критон.

Приятелите влязоха в театъра. Сцената беше тъмна, тъмна беше и огромната трибуна. Само луната осветяваше слабо наоколо.

— Смятате ли, че идеята да влезем тук е добра? — тихо попита Ким.

— Веднага ще разберем — също така тихо отвърна Юлиан.

В същия миг той усети силен удар и олюлявайки се, се озова на оркестрата. Разнесе се смразяващ смях. Юлиан се обърна и видя да се приближава някаква зловеща фигура с маска на лицето.

[1] пропилей (пропилеи) — монументален вход на дворец или храм, представлява портик с колони пред вратата. — Б.пр. ↑

[2] Аполон — бог на слънцето и светлината, управлява движението на слънцето по небесния свод и силата на слънчевите лъчи. Освен това е бог на изкуствата, предводител на музите, ненадминат музикант, който омайвал боговете с изпълненията си на лира. Символ на Аполон е лавровото дърво. — Б.пр. ↑

[3] Посейдон — бог на моретата и океаните, брат на Зевс и Хера. Живее в дворец на морското дъно, язди златна колесница с бели коне и е повелител на морските чудовища, бурите и земетресенията. — Б.пр. ↑

[4] Павзаний — личен телохранител на македонския цар Филип II и негов убиец. Убит е малко след покушението над македонския цар през 336 г.пр.Хр. — Б.пр. ↑

[5] Аристотел (384–322 г.пр.Хр.) — един от най-прочутите и велики древногръцки философи, възпитател на Александър Македонски, основател на „Ликейон“ — една от двете най-влиятелни философски школи в Древна Гърция. Аристотел е създател на логиката като средство за познание. Автор е на метафизически, естетически, етически и политически произведения. Трудовете му имат огромно влияние върху развитието на европейската философия и култура векове след неговата смърт. — Б.пр. ↑

АКТЬОРИТЕ

— Я, кой е дошъл при нас? — подигравателно попита човекът с маската.

Изад кулисите изскочиха още няколко души и пристъпиха към приятелите.

Ким, Леон и Кия се втурнаха към Юлиан. Сега четиримата бяха точно до малкия олтар на Дионис, а зловеците фигури наобиколиха приятелите. Държаха факли и Ким видя, че всички бяха с отвратителни маски на лицата.

Една от маските изобразяваше глуповато лице с опулени очи, друга гледаше високомерно, трета беше на беззъба злобна старица с огромна бяла перука. Непознатите бяха облечени в пъстроцветни костюми, падащи на широки дипли чак до коленете. Една от фигурите беше ужасно дебела, а друга имаше гърбица. Внезапно старицата протегна към Ким ръка с изкривени пръсти.

Момичето се дръпна назад, а Кия изфуча.

Като танцуваха и пееха, хората с маски започнаха да обикалят около приятелите и да ги удрят по гърбовете. Коварна игра, в която Ким, Леон и Юлиан по принуда се оказаха в главните роли.

— Спрете, спрете веднага! — внезапно прокънтя дълбок глас.

Фигурите мигновено се заковаха на място.

— Какво ви става?

— Това е Критон! — извика Ким, разпознала гласа му.

Наистина беше Критон, който пристъпи към тях.

— Свалете маските! Още не сме започнали репетицията — кресна той към костюмираните хора.

Актьорите свалиха маските и смутено сведоха погледи.

Критон сложи ръце на кръста:

— Много забавно, няма що! Да изплашите няколко деца — смъмри той актьорите. — Само глупости ви идват наум!

— Бяхме на сценето, когато видяхме, че децата се промъкват в театъра — каза актьорът с маска на старица. — Това не е редно и затова решихме да им дадем малък урок.

— Големи герои сте, няма що! — продължи да вика Критон. — А сега по местата! Да повторим първа сцена от четвърто действие на „Жабите“. Сцената, в която Дионис се среща с Есхил и Еврипид. Тя не се получава. Дайте още светлина и се преоблечете. Нямаме нужда от смешната старица за тази сцена. Старицата се появява едва във второ действие.

Като клатеше глава, Критон се обърна към приятелите:

— Държат се като деца! Моля да ни извините! Елата, ще седнем на трибуната да погледаме.

Четиримата седнаха близо до ложата, а през това време актьорите донесоха факли и ги наредиха около сцената.

— Защо репетирате вечер? И защо са тези маски? — попита Ким, когато се окопиха от преживяното.

— О, виждам, че не знаете много за театъра — със съжаление в гласа започна Критон. — Репетираме вечер, защото е по-хладно. А актьорите носят маски и перуки, защото чрез тях разкриват по-добре характера и настроението на персонажите. Когато играя Ксантий например, нося червена маска с елегантна брадичка, широко отворени очи и подигравателна усмивка. Големият отвор на мястото на устата усилва звука, така че даже зрителите от последните редове могат да чуват добре какво казват актьорите. Понякога си помагаме и с...

— Как така? — Ким беше много впечатлена.

Критон се засмя:

— Когато искаме да наподобим гръмотевица например, търкаляме зад завесата тежки камъни. Ефектът е поразителен! Може да направим какво ли не. Включително да накараме някого да полети!

— И как става това? — продължи да любопитства Ким.

— Имаме малък подемен механизъм, който при нужда избутваме на сцената и го скриваме зад черна завеса. На края на един лост завързваме за колана актьора, който искаме да полети, вдигаме го и така създаваме илюзия за летене. Коланът и въжето също са черни и не се виждат на черния фон. Пазим цялото това оборудване под проскения. Там държим на склад реквизита^[1] си. Впрочем представлението на „Жабите“ ще започне утре късно следобед. Понататък ще има и представление по случай сватбата.

Критон въздъхна:

— Може би при тези обстоятелства щеше да е по-подходяща някоя трагедия. Но пък тази пиеса ще поразее хората и ще ги развесели. Намерихте ли вече къде да се подслоните?

— Не, за съжаление — отвърна Ким.

— Какво ще кажете да живеете в моето театрално училище? — попита Критон. — Ще разполагате с една малка стаичка, където настанявам пътуващи актьори.

— Страхотно! — зарадваха се приятелите.

— Чудесно, така и ще направим. Освен това ще продължите да каните зрителите за представленията, а утре следобед ще репетирате с хора — добави Критон.

Приятелите с радост се съгласиха.

Междувременно актьорите започнаха репетицията. Между Есхил и Еврипид се разгоря спор кой от двамата е по-добър поет:

— Много добре, чудесно! — хвалеше актьорите Критон. — Това ще се хареса на новия цар. Дано съдбата му е по-различна от тази на баща му...

Ким наостри уши. Да не би Александър да е в опасност?

— Какво имаш предвид? — предпазливо попита тя ръководителя на трупата.

Критон вдигна ръце:

— Враговете на Александър са много. В Еге има два лагера. Едните безпрекословно подкрепят Александър. В този лагер е и майка му Олимпия. Но отношенията между Александър и баща му в

последно време бяха изключително напрегнати. Двамата май хич не се разбираха. Александър има голяма мечта — иска да обедини цяла Гърция под върховенството на Македония и след това да тръгне на поход срещу Персия. Филип смяташе тази идея за празна фантазия. Много от генералите му са на същото мнение. Точно тези хора образуват втория лагер в Еге и не са много въодушевени, че Александър стана цар...

— Искаш да кажеш, че им се ще да го премахнат? — притаила дъх, попита Ким.

Критон вдигна рамене:

— Страхувам се, че е точно така. Освен това Александър е съвсем млад и неопитен. Мнозина мислят, че няма да се справи с управлението на страната.

Ким започна да гали Кия под брадичката:

— Но ти вярваш в него, нали?

— Да! — твърдо отвърна Критон. — Той е смел и предприемчив. Освен това има добри съветници. Мъдрият Аристотел например, а и майка му. Горката Олимпия, как страдаше под гнета на Филип...

— Страдаше? Как така? — попита Ким?

— Филип беше известен с гневните си изблици. Освен това пиеше много и тогава ставаше груб и невъздържан — каза Критон, без да изпуска от очи ставащото на сцената. — На агората се говори, че и Александър го е изпитал на гърба си. С майка му дори бяха в изгнание половин година, за да не се пречкат на Филип. Върнаха се в Еге съвсем скоро. Но старите разпри се разгоряха отново и Филип започна да заплашва Александър, че ще го прогони завинаги от двореца.

Ким имаше нужда от малко време, за да осмисли тази информация. Наистина беше повече от интересно!

След два часа репетицията свърши. Критон ги поведе към театралното училище, което беше на няколко крачки от агората. Докато вървяха, чуха последните новини — Павзаний все още не беше заловен...

Критон купи за приятелите хляб, малко месо и плодове.

Скоро влязоха в просторен вътрешен двор, към който гледаха вратите на много стаи. Самото здание беше двуетажно и имаше тесни

прозорци.

— Седнете! — покани Критон приятелите и посочи дървена маса с две пейки под кичеста лозница.

Донесе и няколко маслени лампи, които потопиха двора в мека светлина. Изгладнелите деца хапваха с апетит.

— Това е малкото ми царство — каза Критон и си наля чаша вино. — Тук преподавам на многообещаващи таланти пеене и актьорско майсторство. Най-често това са синове на заможни аристократи. Но аз съм единственият в цял Еге, който може да се нарече актьор и певец. Останалите имат и други професии и играят в театъра само през свободното си време. От време на време ме съпровождат и в градовете, където правим представления. О, колко обичам аплодисментите на публиката!

Изведнъж Критон се натъжи:

— А сега използваха представлението ми за престъпни цели и убиха царя. Това е ужасно!

— Странно е, че Павзаний успя да избяга така лесно! — каза Ким, докато дъвчеше.

Критон кимна:

— Да, наистина, но ще го заловят. Най-вероятно при любовницата му...

— Коя е тя? — попита Ким.

— Една богата вдовица на име Родула, доколкото знам — отвърна актьорът.

Ким запомни добре името.

После Критон им показа стаичката и донесе сламени дюшеци, на които да спят децата.

Ким, Леон, Юлиан и Кия останаха сами на светлината на една маслена лампа. Минаваше полунощ, но бяха твърде развълнувани, за да заспят.

— Ясно е, че Александър има мотив за убийството на баща си — каза Ким. — Двамата са се мразели и Александър е бил заплашен с изгонване от двореца. Възможно е сам да е поръчал убийството.

— В такъв случай Павзаний е само маша в ръцете му — заключи Юлиан. — А преследването е добре инсценирано шоу, за да се отклони подозрението от Александър.

— Точно така — потвърди Ким. — Обзалагам се, че в дъното на заговора е именно той.

— Само дете не можем да го докажем — замислено отвърна Юлиан.

— А може и да можем — възрази Ким. — Имам усещането, че този Павзаний е ключът към разплитането на случая. Ако го намерим, ще научим и кой стои зад него.

Леон въздъхна:

— Но как да го открием?

— Родула — каза Ким. — Любовницата му. Тя със сигурност знае къде се крие Павзаний. Да отидем при нея още утре.

[1] реквизит — предмети, които се използват на сцената по време на театрално представление. — Б.ред. ↑

ТАЙНСТВЕНОТО ПИСМО

На следващата сутрин Кия събуди приятелите, като ги побутваше с муцунка по носовете.

Малко след това се появи и Критон:

— Ставайте! — пропя той. — След малко започва репетицията на хора.

Ким шеговито потупа Леон:

— Нетърпелива съм да те видя на сцената.

— Ще пея като славейче — не й остана дължен той.

— Това заплаха ли е? — през смях попита Юлиан.

Леон му хвърли сърдит поглед:

— Сега ти ли започваш?

Критон сложи край на препирнята:

— Стига сте се джафкали, ами ме последвайте! Трябва да свършим, преди да настане обедната горещина — заяви той и тръгна.

В сянката зад сцената първо всички закусиха с козе сирене, маслини, мед и пресен хляб. Кия получи мляко и половин скумрия.

Малко по-късно приятелите вече стояха на оркестрата задно с Критон и хора от двацет и четирима певци. Критон сложи в ръцете на Леон руло пергамент и отбеляза с паче перо един пасаж.

— Това е текстът на хора в пета сцена от първо действие. Гледайте и тримата от този свитък. Но първо послушайте, за да научите мелодията, а след това се опитайте да се включите — каза той и вдигна ръце като диригент.

Мелодично пеене изпълни театъра:

*„Врякикики, вряк, вряк!
Врякикики, вряк, вряк!
Деца на блатни извори,*

да викнем своя дружен химн,
да викнем сладкия напев
вряк-вряк, вряк-вряк.“^[1]

Леон едва се сдържа да не се разсмее, но след това се включи.

Когато хорът замлъкна, Критон изръкопляска:

— Не беше зле — похвали той приятелите.

Ким се усмихна широко:

— Да, нашият приятел Леон е роден за жаба! Винаги сме подозирали това!

— Пеенето му е... как да се изразя... в него има потенциал — меко заключи Критон.

Към обед репетицията свърши. Критон беше доволен и обяви, че ще се оттегли за два часа. Останалите също си тръгнаха. Следобед трябваше да има още една репетиция с актьорите.

— Чудесно! — каза Ким на момчетата. — Сега можем да потърсим тази Родула. Най-добре да чуем какво се говори на агората.

Малко след това тримата, следвани от умната котка, вече бяха на агората и разпитваха търговците. В началото не намериха човек, който да им каже нещо за Родула, но след това Кия ги заведе при една клатушкаща се масичка, зад която стоеше кредитор с мрачно лице.

— Родула ли? Да, познавам я — каза той и подозрително изгледа Ким. — Сключихме една много успешна сделка с нея. Но защо ви е Родула?

Ким бързо отвърна:

— Трябва да ѝ предадем едно съобщение... от Критон.

Кредиторът измърмори нещо под носа си. След това посочи с пръст към уличка, водеща нагоре към двореца:

— Втората отдясно, последната къща — измърмори той. — А сега изчезвайте! Пречите ми да работя!

Приятелите се измъкнаха от стоата и се втурнаха към къщата на Родула. Рояк боси деца играеха на нещо като хоккей, като вместо топка използваша надут свински мехур. За стикове им служеха обикновени

тояги, подобни на бастуни. Вратите бяха отбелязани с купчини камъни. Приятелите погледаха малко играта, после продължиха пътя си.

Къщата на Родула беше като всички — бяла, двуетажна, с покрив от червено-кафяви керемиди. Към улицата гледаха няколко тесни прозорчета, а масивната дървена врата беше украсена с резбована лозница.

— Какво да правим сега? — попита Леон. — Имаш ли някаква идея, Ким?

— Ами да влезем и да кажем „добър ден“ — отвърна момичето.

— Страхотно предложение! — не можа да се сдържи Леон.

Ким не отвърна на ироничната му забележка и почука на солидната врата. За най-голямо нейно учудване вратата се откря и тя видя, че ключалката е счупена. Какво ли се беше случило, помисли си и извика:

— Има ли някой?

Не последва отговор.

Момичето въпросително погледна към Леон и Юлиан, но момчетата мълчаха. В този момент Кия се промъкна покрай краката ѝ и изчезна в къщата.

— Кия! — изплашено извика Ким.

Отвътре се разнесе настойчиво мяукане, котката сякаш ги викаше да влязат.

— Мисля, че иска да я последваме — тихо каза Ким и прекрачи прага.

Леон и Юлиан я последваха и затвориха вратата след себе си.

Въпреки оскъдната светлина Ким успя да види, че се намират в малък коридор. Отляво имаше врата.

— Хей, има ли някой тук?

Отново не последва отговор.

Ким нервно гризеше долната си устна. Къде се губеше Кия? Момичето се заоглежда плахо. На пода се търкаляха парчета от изпочупени глинени съдове.

Какво ли се е случило тук, отново си помисли тя, но знаеше, че няма да намерят отговор, ако продължават да стоят на едно място. Събра целия си кураж и блъсна вратата.

Оказаха се в просторна стая с красива мозайка на пода и три широки легла.

През тесен прозорец в мегарона^[2] струеше светлина. Подът и тук беше покрит със счупени съдове. На земята се търкаляше свещник, а едно от леглата и една масичка за сервиране бяха преобърнати.

— Имало е борба... — прошепна Ким.

— Може би войниците са спипали тук Павзаний — приглушено отбеляза Леон. — Той вероятно се е съпротивлявал...

— Шшт! Чухте ли това? — попита Юлиан.

Децата се заслушаха, притаили дъх. До ушите им достигна тихо мяукане.

— Идва оттам! — извика Ким и посочи към една завеса. Тя се запъти към завесата, като внимаваше да не стъпи върху някое от глинените парчета. Стигна до нея и я дръпна.

Зад завесата се откри неголям проход към сенчест вътрешен двор с много цветя и красив водоскок. В дъното, до открито огнище се виждаше стълба, която отвеждаше към покритата тераса с колони на втория етаж на къщата. Терасата опасваше цялата къща и се виеше около двора. Кия провря главичка между дървените пръчки на парапета и отново измяука.

Приятелите бързо изтичаха по стълбата. Като се качиха горе, видяха четири врати. Котката се шумгна в първата врата. Приятелите я последваха. Стаята беше празна.

Ким въпросително погледна Кия. Защо котката влезе тук? Тя никога не правеше случайни неща. „Трябва да има причина, заради която ни доведе в тази стая“, помисли си Ким и се огледа.

На стената беше опрян стан, а пред него стоеше дървен стол. До тях се виждаше просто легло с тънка завивка, на пода се търкаляха парчета от статуя, а до тях лежеше разбитият капак на една ракла.

Кия отново енергично измяука и изчезна в процепа между тежката рамка на стана и стената. Ким надзърна след нея, но като не видя нищо необичайно, побутна котката и пъхна ръката си зад рамката. В стената имаше дупка, не по-широка от юмрука ѝ, и пръстите ѝ напипаха нещо шумолящо.

Пергамент, помисли си Ким, докато го вадеше. В следващия момент видя, че наистина държи в ръце малък свитък пергамент. Отвори го, затаила дъх. Леон и Юлиан надзърнаха през рамото ѝ.

„Любима моя Родула, пишеше там, прекланям се пред красотата ти. Извънредни обстоятелства ме принуждават да изчезна за известно време. Но задачата, която трябва да изпълня, ще ме направи богат и известен и ще ознаменува заслужения край на онази проклета змия Меда^[3]. Обещавам ти! Скрий това писмо или го унищожи. Можем да се видим вдругиден на обед при полуразрушеното имение. Внимавай да не те проследи някой!

Твой любим, Павзаний“

— Не може да бъде! — възкликна Леон и подръпна лявото си ухо. — Наистина невероятна находка! Павзаний пише, че му е поръчано да извърши убийството. Сещам се за кое полуразрушено имение говори...

— Да — съгласи се с него Юлиан. — Най-вероятно това е мястото, където загубихме следите му.

— Коя ли е тази Меда? — зачуди се Ким.

— Ще трябва да разберем — отвърна Леон. — Може би Критон ще ни помогне. Чухте ли това? Май някой идва!

Една врата се затръшна и се разнесе вик:

— Какво става тук, в името на Атина^[4]! Всичко е изпочупено!

— Родула! Да изчезваме! — прошепна Юлиан и натъпка писмото в скривалището. След това четиримата излязоха бегом от стаята и се втурнаха надолу по стълбите.

В този момент насреща им се показаха дребна жена и огромен мъж. Великанът, вероятно роб, мъкнеше две кошници с покупки.

За момент всички замръзнаха от изненада и се спогледаха слисано. Изплашената Кия направи гърбица.

Първа се опомни жената:

— Хвани тези проклети крадци! — заповяда тя на роба.

Великанът пусна кошниците на земята и с неразбираеми гърлени звуци се спусна към приятелите.

[1] Превод на стиховете от старогръцки Александър Ничев. — Б.ред. ↑

[2] мегарон — голяма зала за празнични угощения и събирания. Освен това думата се използва и за означаване на типичната архитектура на древногръцката къща през 3–2 хил.пр.Хр., с правоъгълен план и двускатен покрив, с колони, оформящи открито преддверие и голяма зала с огнище. — Б.пр. ↑

[3] Меда — една от жените на македонския цар Филип II. За нея не се знае почти нищо. След смъртта на Филип тя и синът им потъват в неизвестност. — Б.пр. ↑

[4] Атина — древногръцка богиня на мъдростта, знанието и победоносната война, водена с разум. Любима дъщеря на Зевс, покровителка на град Атина. — Б.пр. ↑

ЛЮБОВНИЦАТА НА УБИЕЦА

— Да изчезваме! — извика Юлиан и се завъртя кръгом.

Само че накъде? Единственият изход беше стълбата. И преди робът да ги е пипнал, те се втурнаха нагоре по стъпалата.

Огромният мъж се затича след тях с пухтене. Приятелите обаче бяха по-бързи и профучаха по терасата.

През главата на Юлиан се стрелкаха хаотични мисли. А сега накъде? Дали да не се качат на покрива? Изглеждаше невъзможно. Стряхата му се извисяваше високо над терасата и нямаше как да стигнат до нея.

Децата продължиха да тичат. Обиколиха терасата, а сърцата им щяха да изхвъркнат от напрежение. Когато отново стигнаха до стълбата, там ги очакваше неприятна изненада. Насреща им се изпречи дребната жена — в ръцете си държеше масивен бронзов тиган.

— Ако не спрете, ще ви халосам с тигана! — решително викна тя.

Юлиан вдигна ръце:

— Не е необходимо, ние...

Не можа да продължи, защото точно в този момент великанът го сграбчи изотзад и го вдигна като кукла.

— Пусни ме! — извика Юлиан и зарита отчаяно във въздуха.
Чу се вик и Юлиан се озова на земята.
Едно широко, изкривено от болка лице се приближи към него:

— Ще си платиш за ритника, при това на часа!

— Достатъчно! — заповяда жената за късмет на Юлиан.

— Жалко! — разочаровано възкликна робът, свил юмруци за бой.

— Казах!

— Тъкмо започна да става весело — измърмори великанът, но отпусна ръце.

Жената прикова с поглед приятелите:

— Какво откраднахте? Извадете всичко!

— Кълна се, не сме взели нищо! — твърдо каза Юлиан. — Вие сте Родула, нали?

Жената кимна. Тя беше слаба и хубава македонка на около трийсет и пет години. Около тясното ѝ лице с високи скули се виеха тъмни къдрици. Изглеждаше изплашена и нервна.

— Претърси ги! — заповяда тя на роба.

Мъжът изпълни заповедта ѝ, но не намери нищо.

— Това не ви оневинява — просъска Родула. — Може би не сте успели да намерите това, което сте търсили! Защо сте изпотрошили всичко?

Юлиан трескаво съобразяваше. Родула смяташе, че те са виновни за хаоса в къщата.

— Не сме ние! Ние искахме само да те посетим и да разберем къде е Павзаний — бързо каза Юлиан. — Търсят го, както сигурно вече знаеш. Вратата беше отворена, ключалката беше разбита, така че влязохме в къщата, за да разберем какво става. Тогава видяхме, че всичко е изпотрошено.

Родула присви очи. Сега тя на свой ред трескаво съобразяваше.

— Ключалката действително е разбита. Не носите инструменти, така че ми се ще да ви повярвам — произнесе на глас жената за голямо облекчение на приятелите.

— Но тогава кой е обърнал всичко наопаки? — попита робът.

— Сигурно са били войниците — отвърна Родула, покри с ръце лицето си и изхлипа. — Търсят Павзаний, опустошиха и неговата къща. След това са дошли тук, защото мислят, че го крия или че знам нещо. Но аз не съм имала и най-малка представа, че моят Павзаний възнамерява да убие царя. Всичко е толкова ужасно, в името на Зевс! Само преди два дни възторжено ми говореше за нашето бъдеще, а днес е убиец и трябва да се крие.

— Значи не знаеш къде е? — предпазливо попита Юлиан.

Родула енергично поклати глава, така че къдриците ѝ се разлетяха на всички страни.

„Не съм толкова сигурен, помисли си Юлиан. Съвсем скоро ще се срещнеш с Павзаний...“ Но момчето с нищо не даде да се разбере, че са намерили писмото. Може би Родула беше съучастничка в убийството!

Жената погледна над главите им:

— Не знам къде е, нито пък знам защо го е направил. Но съм на негова страна, независимо от случилото се! — После им хвърли остър поглед. — Можете да си вървите. И да не съм ви видяла повече тук!

Приятелите побързаха да напуснат къщата.

— Размина ни се — каза Юлиан, когато отново се озоваха на улицата. — Този роб имаше голямо желание да ме понабие, струва ми се.

— И аз така мисля — отвърна Ким. — Но и твоят ритник си го биваше.

— Той започна — оправда се Юлиан.

— А сега да помислим каква ще е следващата ни стъпка! — прекъсна ги Леон със сериозен глас.

— Родула не ни каза цялата истина — отбеляза Юлиан. — А и коя е тази тайнствена Меда, за която споменава Павзаний в писмото си? Трябва да разберем това.

— Може би ще успеем да го направим по време на театралното представление. Може да се окаже, че Критон я познава — каза Ким. — Да тръгваме!

МЪЖЪТ С МАСКАТА

След малко приятелите профучаха през агората към театъра.

На страничния вход обаче ги спря един от хористите:

— Не можете да влезете сега!

— Трябва да видим Критон! — настоя Леон.

— Не може! Той репетира, нали играе Ксантий! Шефът не понася да го безпокоят, когато репетира. Елате по-късно, а сега идете да разгласявате представлението!

Леон погледна крадешком към проскения, където един мъж крачеше важно и рецитираше стихове. Беше с червена маска с дълга заострена брадичка, широко отворени очи и насмешлива усмивка.

Това трябва да е Критон, помисли Леон.

— Какво има? Изчезвайте веднага! — грубо подвикна певецът.

— Тръгваме, де! — отвърна Леон и въздъхна.

Отново се отправиха към агората.

— Жалко, че не можем да разпитаем Критон за Меда — каза Леон и седна пред страничната стена на театъра.

Ким седна до него:

— Търпение, след представлението ще имаме тази възможност.

После тя започна да обявява на висок глас името на пиесата и да хвали представлението.

Леон и Юлиан също се присъединиха към „рекламната кампания“, а Кия се настани на сянка и започна да мие козината си. От погледа ѝ не убягваше нищо от ставащото на площада.

Късно следобед хората се запътиха към театъра. Приятелите не получиха нови задачи и застанаха при един от страничните входи. Оттам успяха да видят, че балконите са почти пълни. Един търговец ходеше между редовете и предлагаше меденки, дребни сладки и плодове. Друг мъж разнасяше ойнохое^[1] и продаваше вино, разрежено с вода. Изсипваше го в киликси^[2], които зрителите му подаваха.

Сцената беше доста променена. От скенето висяха три големи парчета плат, върху които художници бяха нарисували три къщи и

няколко маслинови дръвчета — декорите за първо действие на „Жабите“.

Александър влезе в театъра в последния момент. В дрехите му нямаше и намек за суетност. Прост хитон и кожени сандали — повече приличаше на търговец, отколкото на владетел. Лицето му беше съсредоточено и решително.

Съпровождаха го осем тежковъоръжени телохранители. До него вървеше Олимпия, облечена в красива светлосиня туника, широк златен колан и сандали със скъпоценни камъни. Лицето ѝ под кредемнона^[3] беше бяло от пудрата. Зад тях вървеше Аристотел, сбърчил чело.

Когато тримата стигнаха до ложата, от балконите се разнесоха ръкопляскания. Множеството стана на крака и започна да скандира името на Александър.

— Просто не мога да повярвам, че Александър има врагове — прошепна Ким.

Александър въдвори тишина, усмихна се едва-едва и вдигна ръка. След това заедно с Олимпия заеха местата си в покритата ложа, а Аристотел се настани върху възглавница вдясно от тях и загледа към сцената.

Ликуването стихна и се възцари напрегната тишина. Приятелите продължиха да стоят до страничния изход и видяха как трима музиканти от оркестрата започнаха да свирят. Единият надуваше аул^[4], вторият дърпаше струните на лира^[5], а третият седеше пред един тригонон^[6].

В този момент на сцената се появиха първите актьори. Публиката заръкопляска, въпреки че актьорите не бяха произнесли и дума.

— Това е Критон в ролята на Ксантий — възкликна Ким и посочи към един от актьорите. Той беше с червена маска, възседнал магаре, а на рамото си носеше прът, дълъг около два метра. До него вървеше друг актьор, наметнал лъвска кожа.

В същия момент Кия изфуча, а козината ѝ щръкна.

— Какво ти става? — наведе се разтревожено към нея Ким.

Котката изфуча още веднъж. Ушите ѝ бяха обърнати напред, цялото ѝ тяло излъчваше напрежение.

— Нещо не е наред — каза Ким.

— Какво може да е? — попита Юлиан.

— Не знам — Ким си спомни думите на Критон. — Александър има много врагове...

Погледът ѝ се плъзна по балконите, където седяха хиляди хора. Нима сред тях има атентатор? Кия стана още по-неспокойна.

— Шшт! — прошепна ѝ Ким.

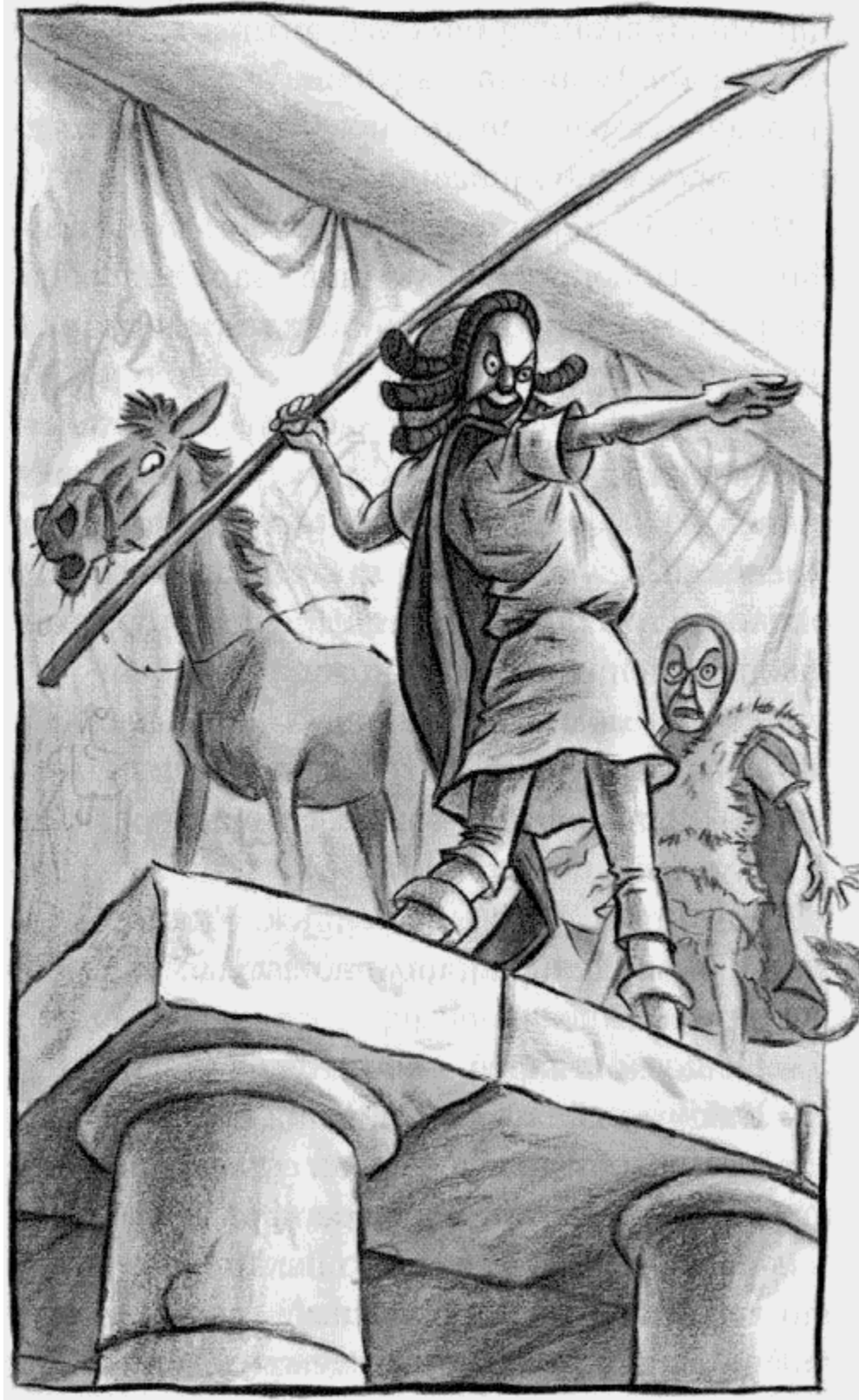
Но Кия не се успокояваше. Големите ѝ смарагдовозелени очи бяха втренчени в сцената. В този момент Ксантий слезе от магарето и бавно пристъпи към края на проскения.

Ким имаше чувството, че сега ще се случи нещо ужасно. Погледна Ксантий, а после и пръта в ръцете му.

Но това не беше прът! Беше копие с метално острие! Има ли връзка с пиесата, или...

Всичко се разигра невероятно бързо. С лявата ръка Ксантий метна копието към ложата. Точно там, където седяха Александър и Олимпия.

Предупредителният вик на Ким отекна над театъра, но беше късно...

[1] ойнохое — съд за вино с една дръжка. Разликата от обикновената каничка е единствено в оформлението на устието, обикновено във формата на трилистник. — Б.пр. ↑

[2] киликс — разлат съд за пиене с форма на чаша и две дръжки отстрани. — Б.пр. ↑

[3] кредемнон — кърпа за глава, носена от жените. — Б.пр. ↑

[4] аул — античен духов инструмент, двойна флейта. Всяка от частите има по четири дупки горе и една долу. Свири се едновременно и на двете флейти. — Б.пр. ↑

[5] лира — античен струнен музикален инструмент с четири или осем струни. — Б.пр. ↑

[6] тригонон — античен музикален инструмент, подобен на арфа. — Б.пр. ↑

БОГИНЯТА НА ОТМЪЩЕНИЕТО

Леон също видя копието, което летеше към ложата. Оръжието беше хвърлено със сигурна ръка. Металното му острие блестеше на залязващото слънце и носеше смърт.

Секунда по-късно то се заби в дървената стена на ложата точно между Александър и Олимпия и остана да стърчи с потреперващ край.

Олимпия извика, но Александър не издаде и звук. Само лицето му пребледня още повече.

Телохранилите се втурнаха към сцената, а атентаторът се обърна, разблъска актьорите и скочи на орхестрата.

— Хванете го! — извика Александър. — Този път не трябва да се измъкне, в името на Арес^[1]!

Настъпи суматоха. Войниците се втурнаха по пътеките на театрона към сцената, но виновникът успя да вземе преднина и стигна до неохранявания страничен изход.

Приятелите също се втурнаха след него. Пред театъра човекът се смеси сред тълпата на агората.

— Гадост! Критон успя да се измъкне! — простена Юлиан.

Войниците се втурнаха след него, но различните команди, които се понесоха над пазарния площад, показваха, че нямат представа накъде е избягал.

Ким поклати глава:

— Никога не бих си помислила, че Критон е способен на такова нещо. Дали не е съучастник на Павзаний?

Юлиан замислено ги погледна:

— На Павзаний? Смяташ, че след бащата са искали да убият и сина?

— Да — отвърна Ким и взе котката в ръце. — Кия усети опасността. Какъв късмет, че никой не е ранен! Странно все пак, че и Критон не направи нищо, за да не го разпознаят.

Леон изостана малко, явно мислеше съсредоточено, защото по стар навик подръпваше ухото си. В цялата работа имаше нещо

странно, но все още не можеше да разбере какво. Затвори очи и си представи разигралата се сцена. Атентаторът, копието, ръката, която го хвърли.

Ръката? Леон отвори очи.

— Хора! — извика той. — Извършителят не е Критон. Носеше неговата маска, но не беше той!

Ким и Юлиан го изгледаха смаяно.

— Хвърли копието с лявата ръка, следователно е левичар. Доколкото си спомням, Критон не е левичар. По време на репетицията отбеляза един пасаж в текста, но го направи с дясната ръка!

Юлиан кимна:

— Много добре, Леон!

— Подозирам, че може да е бил Павзаний — продължи Леон. — Той нанесе удара, покосил Филип, отляво! Освен това само опитен войник може да хвърли копието с такава точност.

— Отново Павзаний... — промърмори Ким. — Но ако извършителят не е Критон, тогава къде е Критон?

Леон кимна:

— Права си, да го потърсим. Но преди това да хвърлим едно око на мястото на покушението.

Театърът бързо се изпразни. На актьорите и през ум не им минаваше да продължат представлението. Те бързо се разотидоха, както си бяха с костюми. Част от войниците продължиха да търсят Критон, друга част съпроводиха царското семейство до двореца. Затова приятелите необезпокоявани успяха да се промъкнат в ложата.

Върху широките дървени пейки лежаха меки възглавници, облегалките също бяха тапицирани, а между двете места продължаваше да стърчи копието.

Леон се огледа, за да се убеди, че никой не ги наблюдава, после бързо измъкна копието.

— Какво си намислил? — зачуди се Ким.

— Детективите винаги внимателно оглеждат оръжието на престъплението — прошепна Леон и ѝ намигна, докато погледът му пробягваше по копието. Внезапно очите му се разшириха: — Върху дръжката е написано нещо.

— Какво!? — попитаха в един глас Ким и Юлиан и погледнаха през рамото му.

— Алекто^[2] — прочете Леон. По лицето му мина усмивка. — Чували сме това име по време на приключението ни в Делфийския оракул. Помните ли?

— Разбира се! — извика Юлиан. — Алекто е богинята на отмъщението!

— Именно! — отвърна Леон и заби копието в пода. — Павзаний май иска да каже нещо.

Ким сбърчи чело:

— Смяташ, че е искал да отмъсти? Но за какво?

— Точно това трябва да разберем. Но първо да потърсим Критон. Да се надяваме, че не му се е случило нищо лошо.

Юлиан посочи към кулисите:

— Може би е някъде там. Не мога да си представя, че е напуснал театъра преди представлението.

В същия момент Кия привлече вниманието им, като измюка силно и се втурна към една врата под проскения.

— Там май държат реквизита — каза Леон, спомняйки си думите на Критон. Сърцето му заби бързо. — Може би Павзаний го е нападнал точно там и му е взел маската.

И момчето дръпна вратата.

Кия на секундата се шмугна между краката му и изчезна в помещението без прозорци.

— Чакай! — извика Леон, но котката вече се беше скрила.

— Е, добре — промърмори момчето. — Да я последваме.

Ким, Юлиан и Леон влязоха в тъмния склад.

— Трябва ни лампа — отбеляза Юлиан.

— Да, но нямаме — отвърна Леон. — Остави вратата отворена, за да влиза светлина.

Те пристъпиха навътре. Доколкото можеха да видят, помещението беше пълно с всякакви вещи. На една греда висяха кулиси, в ъгъла стоеше малкият подемен механизъм, с който актьорите на Критон летяха.

— Критон? — извика Леон.

В този момент приятелите чуха задавени хрипове. По гърба на Леон полазиха студени тръпки.

— Помощ! — чу се слаб глас. — Помощ!

Беше Критон. Леон се наведе и видя фигура, която лежеше на пода.

— Критон? — отново извика той.

— Аз съм — отвърна гласът. — Помогнете ми! По-бързо!

Кия беше клекнала до Критон. Тримата приятели се наведоха и видяха, че на главата му има рана, от която тече кръв.

— Някой ме удари и ме събори на земята — едва-едва промълви мъжът.

Ким бързо се изправи:

— Ще доведе лекар — извика тя и се втурна навън.

— Павзаний ли беше? — искаше да разбере Леон.

— Нямам представа! Малко преди началото на представлението дойдох тук, за да си взема маската. Тогава някой ме удари отзад. Не си спомням нищо друго.

— Мерзавецът използва твоя костюм, за да извърши ново покушение срещу царското семейство. Облечен като теб, той хвърли копие по Александър и Олимпия — каза Леон.

Критон понечи да се изправи, но пак се отпусна на пода с изкривено от болка лице.

— Това е ужасно! Пострада ли някой?

— Не — успокои го Леон.

— Но всички мислят, че аз съм извършителят — простена той.
— Какво нещастие!

Леон погледна към вратата, надяваше се да види Ким и лекаря. После се обърна към актьора:

— Ще поправим това недоразумение, повярвай ми!

В този момент се дочуха забързани стъпки:

— А, ле... — не довърши изречението Леон. Не беше лекарят, а отряд войници с извадени мечове, които водеха със себе си съпротивляващата се Ким.

[1] Арес (от гр. „отмъстител“, „наказващ“) — бог на войната. Древните гърци си го представяли като млад, силен, жесток и много ревнив. На бойното поле той често бил побеждаван от богинята Атина.
— Б.пр. ↑

[2] Алекто (от гр. „неукротима“) — най-жестоката от трите еринии^[3] — богини на възмездието. Обикновено Алекто се изобразява

с крила. — Б.пр. ↑

[3] еринии (от гр. „проклятие“). — богини на възмездието, обитателки на подземния свят, пазителки на нравствената чистота и ред — те безмилостно преследвали извършителите на всяко убийство и наказвали всички, които престъпели клетвата си или законите на гостоприемството. — Б.пр. ↑

ЗМИЯТА

— Това е Критон, атентаторът! — извика един от войниците, вероятно предводителят им.

— Изправи се, арестуван си!

— Той е ранен, не виждате ли? — ядосано извика Юлиан.

— Е, и? — отвърна войникът и грубо блъсна момчето. После сграбчи Критон за хитона и се опита да го изправи на крака. — Мислиш, че си намерил сигурно скривалище и се опитваш да ни заблудиш, така ли?

Със залитане актьорът се изправи пред войниците:

— Невинен съм — простена той.

— Не е наша работа да преценяваме това. Ще те отведем при Александър. Той ще реши какво да прави с теб — хладно отвърна командирът, после стрелна с поглед приятелите. — Вие също ще дойдете с нас. Може би сте му съучастници!

Юлиан усети твърда буца в гърлото си.

Насадиха се в голяма каша! Оставиха се да ги отведат, без да се съпротивляват.

— Нищо не можех да направя — каза Ким на Юлиан и Леон, когато войниците ги поведоха към двореца. — Опитвах се да намеря лекар на агората и казах, че Критон е ранен. Това се разпространи със светкавична бързина и войниците цъфнаха на минутата. Ужасно съжалявам!

Юлиан сложи ръка на рамото ѝ:

— Успокой се! Сега трябва да убедим Александър, че и Критон, и ние сме невинни.

През остатъка от пътя всички мълчаха. Критон притискаше една кърпа към раната си, блед като платно.

Стигнаха двореца и минаха през великолепия вход с колони. След това войниците ги подкараха през огромния вътрешен двор и накрая се озоваха в царските покои.

Този път тронът не беше празен, на него седеше Александър и ги гледаше с кървясали очи. Отдясно и отляво на трона стояха Олимпия и Аристотел.

— Критон, проклет предател! — просьска царицата с едва прикрита ярост.

— Не съм аз — уморено каза актьорът.

Александър подскочи от трона и го посочи с ръка:

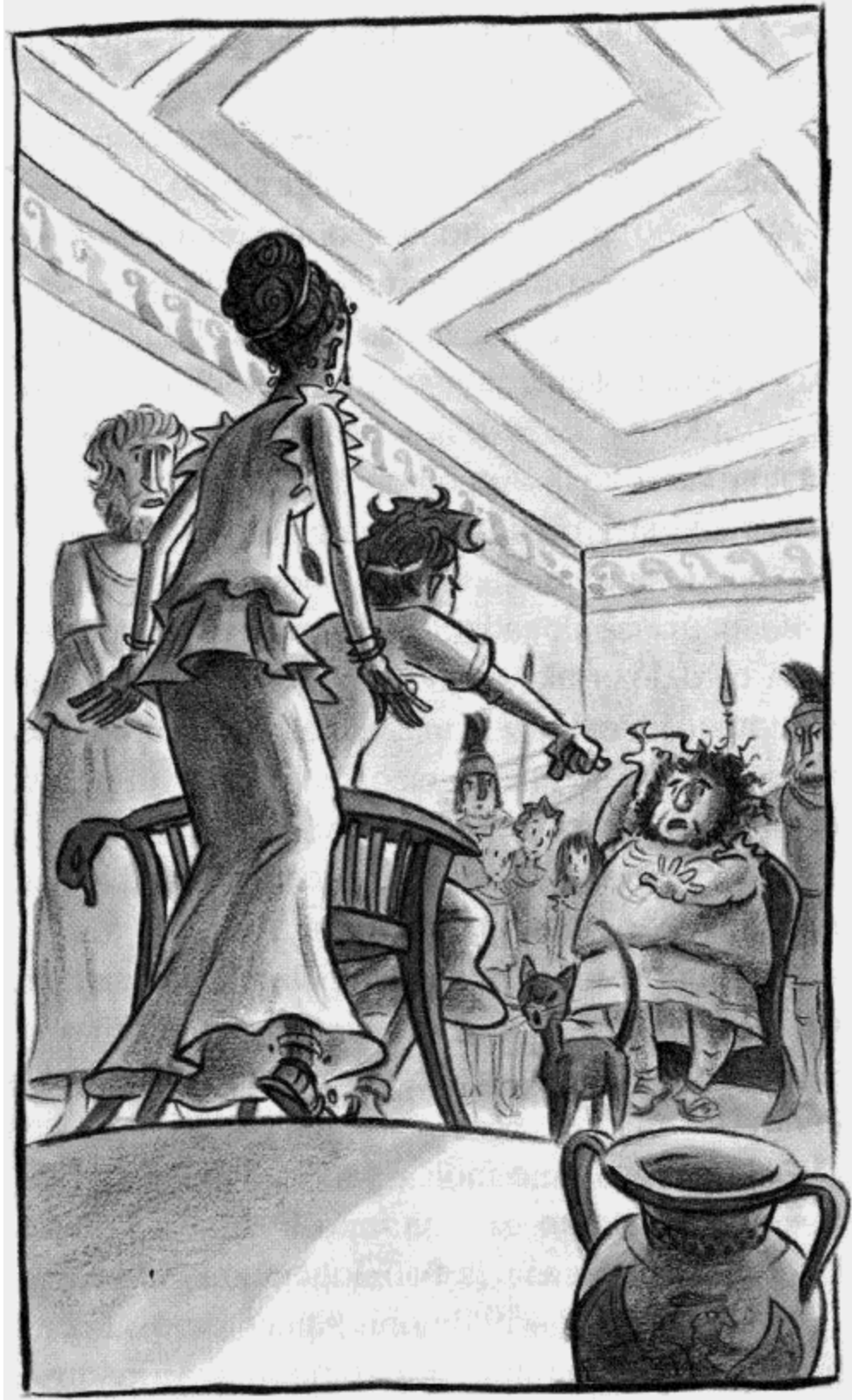
— Осмеляваш се да лъжеш на всичкото отгоре? Заслужаваш...

— Не бързайте, господарю — обади се Аристотел. — Мога ли да предложа нещо?

Александър изненадано го погледна:

— Е, добре — отстъпи навъсено той.

— Никога не е зле да изслушаш враговете си. Така можеш да научиш основанията за постъпките им и дори кой стои зад тях — разсъдливо каза Аристотел и хвърли строг поглед към Критон. — Значи не си бил ти? Какво можеш да кажеш за свое оправдание?

Юлиан наблюдаваше Критон и видя, че той се олюля на място. Изглеждаше ужасно изтощен. Отвори уста, но от нея не излезе нито звук. Момчето разбра, че мъжът не е в състояние да се защити.

— Мога ли аз да говоря вместо него? — попита момчето и пристъпи напред.

Аристотел, Александър и Олимпия изненадано го погледнаха.

— Защо не — присмехулно отвърна Александър.

— Наистина не е той — започна Юлиан и се постара гласът му да прозвучи спокойно. След това разказа за наблюденията им.

— Левичар ли? — повтори Аристотел, когато Юлиан завърши. После потърка брадичката си. — Точно така...

— Хм, може би момчето просто иска да спаси жалкия си живот и този на приятелите си? — обади се Олимпия.

По челото на Юлиан изби студена пот. Беше успял да убеди Аристотел, но не и Олимпия. Как ли ще се отнесе Александър към думите му? Ясно е, че всичко е в неговите ръце.

Момчето си пое въздух и каза:

— Беше Павзаний.

Александър кимна и заповяда издирването на телохранителя да продължи.

— Сигурно е някъде наблизо — изръмжа той. — Ще го пипнем!

След това заповяда да доведат лекар, който превърза Критон и му даде да пие нещо.

Олимпия наблюдаваше сцената и обикаляше около трона като разярена тигрица:

— Не мога да разбера как така един атентатор се разхожда необезпокояван и напада царското семейство. Първо обичният ми съпруг Филип стана мишена на подлите му атаки, а сега и аз.

Юлиан трепна. Олимпия смяташе, че покушението е било насочено срещу нея, а не срещу Александър. Момчето се замисли. Ако наистина е така, тогава Павзаний е искал да си отмъсти на Олимпия. Но защо?

— Какво да очакваме сега? — с театрален жест произнесе царицата. — Никой от нас не е сигурен за живота си!

— Преувеличаваш — отвърна ѝ Александър. — Всеки момент ще сложим край на това безобразие.

— Дано! — саркастично отвърна майка му. — В противен случай скоро и твоята глава може да се търкулне, скъпи ми синко.

— Не говори глупости! — ядоса се Александър. — Излиза, че всички сме пълни глупаци! А и как ще изглежда един владетел в очите на поданиците си, ако не е в състояние свободно да се движи в собствения си град?

Олимпия застана пред него:

— Имаш право, няма да изглежда никак добре! Точно затова трябва да предприемеш нещо! Не е достатъчно да заловиш Павзаний. Трябва да отстраниш и тази проклета змия Меда. Сигурно тя стои зад покушението срещу мен.

Юлиан отново трепна. Проклетата змия Меда? Съвсем неотдавна прочете тези думи. В писмото на Павзаний до любовницата му, вдовицата Родула. Усети, че го втриса.

— Погрижи се за Меда, преди да се е случило нещо по-лошо! — настоя Олимпия.

Александър погледна към наставника си.

Аристотел му кимна:

— Време е да се прокара ясна граница — каза тихо той — между приятели и врагове, между хората, които те подкрепят, и тези, които заплашват живота ти и живота на майка ти.

Александър се засмя измъчено:

— Приятели? На кого мога да се доверя? Баща ми също се доверяваше на хора, които не го заслужаваха. На Павзаний, например.

Юлиан внимателно наблюдаваше младия владетел. Това само театър ли е? Не е ли самият Александър човекът, поръчал убийството на Филип? Лицето му беше безизразно. Юлиан не можа да прочете нищо по него.

Аристотел пристъпи към Александър:

— Толкова си млад, а си натрупал много горчивина. Но имаш приятели, Александър. Народът те обича. Освен това имаш майка си и мен, в името на Зевс! Ние държим на теб и винаги ще държим. Колкото до Меда, тя наистина представлява заплаха. Не бива да я подценяваш. Трябва да действаш, преди тя да го е направила. Досега винаги е била на крачка пред теб. Време е това да се промени.

Александър го погледна, после погледна Олимпия, която отвърна очи настрани.

Юлиан потрепери. В погледа ѝ се четеше истинска омраза:

— Направи го, Александър, убий тази змия!

— Меда не е коя да е — каза Александър. — Тя е аристократка. Ако заповядам да я убият, ще настъпят размирици.

— Но размириците ще са още по-големи, ако я оставиш жива — хладно отбеляза Олимпия.

За момент се възцари напрегната тишина.

— Добре! — най-после каза Александър и стовари юмрук върху трона. — Ще заповядам да я арестуват! Още тази вечер ще изпратя войници в имението ѝ, за да я доведат.

— Да я арестуват? — отново подхвана царицата. — И защо са всички тези усилия?

— Не искам да започвам царуването си с убийство — твърдо заяви Александър. — Срещу нея ще се води процес, така че всеки да се увери, че съм постъпил справедливо.

Аристотел се разсмя горчиво:

— И се очаква аз да произнеса справедливата присъда.

— Точно така! — отвърна Александър и се обърна към децата и Критон. — Свободни сте! Можете да си вървите!

Един слуга изпроводи приятелите и актьора.

— Отивам си вкъщи. Трябва да си почина — каза Критон.

— Ще можеш ли сам? — попиша Юлиан.

— Да, защо?

— Знаеш ли къде живее тази Меда? — отвърна Юлиан на въпроса с въпрос, защото нямаха много време за обяснения.

— Не е далеч, може би на четвърт час оттук — отвърна актьорът. — Вървете по улицата, която тръгва от пританейона на юг и извежда извън града. Имението на Меда се намира на един хълм, а наблизо тече поток. Няма как да го сбъркате. Но защо ви е?

Юлиан му се усмихна:

— Ще ти разкажа по-късно. Сега трябва да си почиваш.

Актьорът го погледна с укор и за миг момчето си помисли, че няма да се отърве така лесно.

Но Критон само махна с ръка:

— Е, добре, но ме дръжте в течение!

Разделиха се на агората. Приятелите тръгнаха по пътя, който им посочи Критон. Глъчката бързо остана зад гърба им и те се озоваха в

околностите на Еге.

Смрачаваше се. Близо до пътя две деца на тяхната възраст беряха смокини и ги слагаха в кошници. По-нататък жътвари с кожени препаски жънеха жито със сърпове. Други носеха сноповете на хармана^[1], където едно магаре тъпчеше класовете. Животното беше завързано с дълго въже за стожера^[2] в центъра на хармана и послушно обикаляше в кръг.

— Юлиан, знаеш ли коя е Меда? — попита Леон.

— Не и точно затова искам да отида при нея — отвърна Юлиан.
— Освен това намирам за странно твърдението на Олимпия, че второто покушение е било насочено към нея и че Меда е свързана с него...

Ким се замисли, но скоро красивият пейзаж привлече вниманието ѝ. Житото се люлееше като развълнувано море. На близкия хълм пасеше стадо кози. Пастирът, облеган на маслиново дърво, свиреше прелестна мелодия. В светлината на залязващото слънце над ливадата, осеяна с цветя, кръжаха пеперуди. Кия скочи и се втурна след тях.

— Всичко е така спокойно — каза момичето и въздъхна. — Но е само привидно. Отново сме изправени пред доста странен случай.

Приятелите продължиха да вървят мълчаливо. Имението беше разположено на следващото възвишение, а наблизко ромолеше поток.

Юлиан посочи към солидните сгради без прозорци, оградени с яки зидове — приличаха на крепост:

— Това трябва да е имението на Меда.

— Някой има ли идея как ще действваме? — попита Ким.

Изведнъж Юлиан пребледня като тебешир. От малка горичка, встрани от пътя, излезе отряд войници.

— О, не! — извика Юлиан, затаил дъх. — Това са войниците на Александър. Те ще нападнат имението!

[1] харман — отъпкано празно пространство, в което се забива стожерът и се вършее зърното. — Б.ред. ↑

[2] стожер — висок дървен кол, забит в средата на отъпкана земя. На него се завързват коне или магарета, които обикалят в кръг, отъпкват ожънатата пшеница или друга зърнена култура и така отделят зърното от класовете. — Б.ред. ↑

СЕРИОЗЕН МОТИВ

Приятелите наблюдаваха случващото се, без да могат да направят каквото и да било. Двайсетината ездачи се устремиха в галоп към портата, която беше достатъчно широка, за да мине през нея двуколка. Изглеждаше здраво залостена, но се откряна и около двайсетина мъже се измъкнаха навън. Вържени с тояги, брадви, гребла с дълги дръжки и камъни, те се наредиха в плътна редица пред входа, а портата зад тях отново се затвори.

— Бранят имението! — извика Ким, която инстинктивно взе Кия на ръце и усети ускорените удари на сърцето ѝ.

— Да, вероятно са робите на Меда — предположи Леон.

В този момент конниците приближиха портата и отгоре им се посипа дъжд от камъни. Един от нападателите се катурна от седлото и се стовари върху прашния път. Конят му се изправи на задни крака, изцвили, отскочи встрани и се втурна в галоп без посока. Друг хвърли копие, но не улучи. Копието се удари в каменната стена и се разлетя на парчета. Преди войникът да успее да извади меч, един от защитниците го повали с тояга и той камбурна в потока.

Разрази се истинска битка. Защитниците яростно размахваха примитивните си оръжия и не отстъпваха и крачка. Най-успешно се справяха мъжете, вържени с дълги гребла. Те събориха с греблата няколко войници и ги изпратиха в царството на бляновете.

Но защитниците допуснаха голяма грешка. Окуражени от първоначалния успех, те се втурнаха след ездачите, които, изглежда, имаха нужда от повече пространство. Целта на войниците обаче беше друга — да отслабят отбранителната линия на противника. Сега робите се разпиляха на малки групи или действаха поединично, което позволи на ездачите да ги обезвредят един по един.

Съпротивата беше сломена, нападателите разбиха портата и нахлуха в имението.

— О, господи! — сподавено извика Ким. Чувстваше се напълно безпомощна. Не знаеше дали Меда е извършила престъпление, но в

този момент искрено ѝ съчувстваше.

— Какво да правим? — обърна се тя към Леон и Юлиан.

Юлиан унило отвърна:

— Какво можем да направим? Нищо, освен да изчакаме.

Момичето знаеше, че Юлиан има право, но мисълта, че не могат да направят нищо, не ѝ даваше мира. Половин час по-късно ездачите отново се появиха пред портата.

— Вижте, не водят никого! — отдъхна си Ким. — Къде ли е Меда? Мислите ли, че може да са...

— Не, не вярвам — отвърна Леон. — Александър изрично заповяда да я арестуват, а не да я убиват.

Приятелите се скриха зад един храст и видяха как войниците стремително препуснаха обратно към Еге.

— Но къде е Меда? — разсъждаваше Юлиан на глас. — Може би не е била в имението.

Ким хапеше долната си устна:

— Или пък се е скрила? Предлагам да отидем и да видим!

Тя се запъти натам и първа прекрачи през портата, която висеше на пантите, сякаш разбита от великански юмрук.

Отпред се ширна огромен двор с кладенец. Приятелите колебливо се огледаха. Четири едноетажни постройки заобикаляха двора. Покривите им имаха стръмен наклон, така че дъждовната вода се оттичаше в каменна канавка, а оттам се събираше в резервоар. Откъм страната на портата се намираха ковачницата и фурната, които гледаха към двора. В сградата отляво видяха преса за зехтин. Там бяха складирани и множество големи амфори. Точно отсреща се намираха хамбарът и сеновалът, отдясно се издигаше внушителна къща с долепен до нея обор. Зловещата тишина бе нарушена от самотното блееене на овца.

— Мислиш ли, че Меда може да е тук? — тихо попита Леон.

Ким вдигна рамене:

— Нямам представа, но след като вече сме тук, може да се поогледаме.

Тя с усилие преодоля обзелия я страх и тръгна към къщата. И тук вратата беше разбита. С разтуптяно сърце Ким влезе в къщата. Вътре цареше полумрак. Озова се в малка приемна с две врати и проход, пред който имаше само завеса. Подредбата говореше, че собственичката е

доста богата — подът беше покрит със скъпа мозайка, а на боядисаните в светлочервено стени имаше големи изображения на богинята Артемида^[1] по време на лов.

Нещо прошумоля и приятелите затаиха дъх. Малка мишка претича бързо през приемната и се мушна в дупка в стената.

Кия я проследи с поглед, но не помръдна.

— Има ли някой тук? — попита Ким.

Стената върна ехото, но не се чу нищо друго.

— Няма никой — отвърна Юлиан.

Ким искаше да отвърне нещо, но в същия момент се чу трополене:

— Какво е това? — нервно попита Юлиан.

— Не знам, шумът идва оттам — и Ким посочи мозайката под краката им, изобразяваща богинята Деметра^[2] с житен клас в ръка.

— Там сигурно се намира мазето.

Ким тръгна към прохода със завесата, зад която се показва стълба, която отвеждаше надолу.

— Доколкото те познавам, се каниш да слезеш, нали? — попита Юлиан и усети как стомахът му се свива.

Ким се усмихна. Стълбата беше дървена. Прогнилите ѝ стъпала проскърцваха под краката им. Дневната светлина постепенно изчезваше и когато Ким, Юлиан и Леон отново стъпиха на равно, наоколо им цареше пълна тъмнина. Изминаха няколко метра по полутъмен коридор.

Изведнъж момичето се спря и се послуша. Леон и Юлиан също се спряха. Носеше се мирис на влажно дърво и вино.

— Това е избата — промърмори Ким. — Дали Меда не се крие тук?

Отново се разнесе шум. Нещо като сподавена кихавица. Сърцето на Ким щеше да изхвърчи от гърдите. Защо не взеха лампа? Тук има някого!

— По-добре да изчезваме! — чу се гласът на Юлиан в тъмното.

В този момент Ким усети, че някой я докосва... Косата ѝ се изправи от ужас.

— Юлиан, Леон? — прошепна момичето.

Ръката я сграбчи за хитона и я дръпна силно. Ким залитна, загуби равновесие и се стовари на пода. Усети адска болка в рамото.

Пред очите ѝ изскочиха звезди — светли точки, които се движеха с шеметна бързина. Момичето тръсна глава, стисна зъби и се изправи.

Чуха се отдалечаващи стъпки, а после и гласовете на Юлиан и Леон. След това нещо падна с трясък, после отново се разнесоха стъпки — качват се по стълбата, заключи Ким по скърцането на дървените стъпала.

Без да мисли много, тя се обърна и тръгна назад, но за нейна изненада налетя на Юлиан и Леон. Момчетата също бяха тръгнали да излизат от избата. Когато тримата стигнаха до стълбата, видяха две неща — слабите крака на жена, която изкачваше последните стъпала, и една котка, която я следваше с големи скокове.

— Меда! — извика Ким, осенена от лошо предчувствие. — Тя иска да избяга!

Приятелите се втурнаха след непознатата жена, която тичаше към двора.

— Стой, нищо лошо няма да ти направим! — извика Ким. — Стой!

Жената се обърна и като видя трите деца и котката, се спря.

Приятелите се приближиха, като едва си поемаха дъх. Пред тях стоеше висока жена с продълговато, тясно лице, сини очи и множество лунички. Кестенявата ѝ коса падаше в безпорядък по челото. Носеше елегантен лимоненожълт хитон, тук-там разкъсан и изцапан.

— Ти ли си Меда? — попита Ким.

— Да, но кои сте вие? — попита жената, свила юмруци. — И какво търсите тук?

Този път Ким се зае с представянето им и подробно разказа каквото знаеха за случилото се. Забеляза, че сега Меда изглежда по-спокойна — очевидно повярва на думите ѝ.

— Значи ме наричат змия? — каза тя, когато Ким свърши. После вдигна очи към небето, където точно в този момент прелитаха два бели гълъба. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Но бързо се опомни и лицето ѝ отново стана непроницаемо.

— Олимпия ме мрази и в това няма нищо чудно — каза Меда. — Филип отдавна не се интересува от нея, замени я с мен, аз съм неговата любима жена.

Приятелите смаяно се спогледаха. Значи става дума за ревност. Следващите думи ги накараха да подскочат.

— Филип и аз имаме син на една година. Филип заплашваше Александър, че ще провъзгласи нашия син за наследник на трона. След смъртта на Филип се страхувах за малкия и го отведох на сигурно място. Скрила съм го при родителите ми.

Ким зяпна от изненада. Ето защо Александър е бил отстранен от двора! Момичето преглътна. Александър наистина има сериозен мотив да се освободи от баща си.

— Обвиняват те за покушението срещу Олимпия и Александър — каза Ким.

Меда измъчено се засмя:

— Мен? Каква глупост! Това обяснява защо войниците нахлуха в дома ми. Храбрите ми роби не можах да защитят имението, но все пак успяха да забавят нападателите, така че да се скрия на сигурно място в мазето. Но вие все пак ме открихте.

— Нашата котка те откри — каза Ким.

— Котката ви? — не повярва Меда.

— Пошегувах се — бързо отвърна Ким. Как да обясни, че Кия има свръхестествени способности?

Без да разпитва повече, Меда тръгна към конюшната:

— Змията всъщност е Олимпия! — гневно изрече тя. — А аз наистина имам всички основания да изпратя някого да я убие. Само че нямам нищо общо с това. Ще бъде най-добре, ако се скрия при родителите си. Олимпия със сигурност няма да отстъпи. Филип искаше да я изгони от двора и да се ожени за мен. Тя никога няма да ми го прости!

Ким нищо не каза. Тази новина също беше много важна. Очевидно не само Александър се е чувствал заплашен — заплашена се е чувствала и майка му.

— Но Филип беше убит и нещата се промениха — продължи Меда, докато се мятеше на гърба на един кон. — Време е да напусна това място, въпреки че не ми е леко да го сторя, в името на Деметра! Тук съм у дома си... Или поне бях, докато не убиха Филип и докато онази змия Олимпия не изпрати войниците си по петите ми.

След това Меда махна с ръка за сбогом и пришпори коня.

Ким поклати глава:

— Каква история само, истинско безумие!

— Да, ако е вярна!

— Във всеки случай Олимпия също има сериозен мотив да убие Филип — каза убедено Ким.

Леон отново подръпна ухото си:

— Вероятно Александър и Олимпия са действали заедно, а Павзаний е бил само тяхно оръдие.

Един след друг приятелите тръгнаха към разбитата порта на имението:

— Но това не обяснява нещата докрай. Защо Павзаний извърши покушението срещу Олимпия и Александър?

Приятелите мълчаливо напуснаха имението и поеха към Еге. Слънцето почти се беше скрило и небето се обагреше във виолетово.

— Скоро ще се стъмни — каза момичето и се прозя. — Днес трябва да си легнем по-рано, за да сме бодри утре за срещата на Павзаний и Родула. Може би след това най-последно ще успеем да разберем кой всъщност е виновникът за смъртта на Филип.

— Да, но се страхувам, че Павзаний също може да изчезне — добави Леон и се прозя.

Ким не каза нищо, ала беше убедена, че на следващия ден им предстои да се срещнат с убиеца. Тази мисъл я накара да потрепери.

[1] Артемида — древногръцка богиня на лова и Луната. Тя е покровителка на младите неомъжени момичета, защитница и господарка на дивите животни. — Б.пр. ↑

[2] Деметра (от гр. „майка-земя“) — древногръцка богиня на плодородната земя, растенията и земеделието, без нея на земята нищо не расте. — Б.пр. ↑

ЗАСАДАТА

На следващата сутрин Критон ги събуди рано-рано:

— Хайде, ставайте, нали ще ви правя знаменити певци? — провикна се той.

— Да, особено Леон — засмя се Ким.

Вместо отговор момчето я замери със сламеника, който му служеше за възглавница. Разрази се яростна битка с възглавници, към която се присъедини и Юлиан. Кия също не остана назад — скачаше насам-натам между тях и се опитваше да улови някоя възглавница. От време на време успяваше.

— Стига толкова! — подхвърли Критон, който ги гледаше с усмивка. — Не искам някое от славейчетата ми да пострада!

„Критон май наистина се притеснява“, помисли Леон. Самият той не се впечатли много от усилията на Ким да уцели носа му.

— Престанете най-после! — заповяда актьорът.

— Е, добре — съгласи се Ким. — Кой е победителят?

— Наравно сте — бързо отсъди Критон, за да предотврати по-нататъшни опити за нова битка.

Ким присви очи:

— Сигурна съм, че имах повече попадения от Леон.

Критон направи гримаса и ги изгони навън.

— Как са раните ти? — обърна се към него Леон.

Актьорът попипа главата си, сякаш е рохко яйце.

— Още ме боли, но съм много по-добре. Днес най-после ще изиграем пиесата пред публика. Надявам се да мине добре — той разпери ръце с театрален жест. — Мисълта, че довечера ще ни аплодират хиляди зрители, ми дава сили. За това живея, в името на Дионис! А за да не се изложим, днес трябва да репетираме много усилено. Да тръгваме!

Леон се покашля:

— Значи ли това, че днес ще излезем на сцената? — тази мисъл не го радваше особено.

— Всичко зависи от това, как ще се представите на репетицията — сви рамене Критон.

При орхестрата все още беше приятно хладно. Приятелите закусиха заедно с актьорите и певците. Кия също не беше забравена.

— Ти си най-добре. — Леон с лека завист погледна котката. — Не си длъжна да пееш, за да си изкарваш прехраната.

— Тя със сигурност ще пее по-добре от теб — не се сдържа да го клъвне Ким.

— Ако продължавате, един от вас ще трябва да отиде горе, в най-задната част на театрона, а другите ще останат тук, на сцената! — строго ги смъмри Критон.

Ким и Леон обявиха примирие, поне за известно време.

Репетицията на хора започна. Критон отново им връчи по един пергамент с текста и те запяха:

*„Врякикики, вряк, вряк!
Врякикики, вряк, вряк!
Деца на блатни извори,
да викнем своя дружен химн,
да викнем сладкия напев
вряк-вряк, вряк-вряк.“*

Критон вдигна ръце към небето:

— Не, не, оставете! — и той хвърли строг поглед към Леон. — Твоето „вряк-вряк“ няма дълбочина.

— Моля? — неразбиращо погледна Леон, а Ким едва се сдържаше да не избухне в смях.

Критон застана пред приятелите и си пое въздух. След това дълбоко и звучно изпя „вряк-вряк“, така че звукът отекна над театрона. Леон можеше да се закълне, че нито една жаба не е квакала така изразително.

— Това имам предвид, като казвам дълбочина, синко! — тържествено произнесе Критон.

Леон видя, че Ким всеки момент ще се задави от смях, очите ѝ се бяха насълзили, лицето ѝ почервенея.

— А сега е твой ред, Леон! — обърна се той към момчето.

О, не, защо точно аз, помисли Леон. Но тъкмо си мислеше, че няма да му се размине, и отвори уста да изпее „вряк-вряк“, Критон се обърна към Ким и неодобрително ѝ каза:

— Мисля, че не си достатъчно сериозна. Покажи на приятеля си как да го изпее!

Леон кимна въодушевено.

Но Ким не успя да изпее каквото ѝ да било, тя избухна в смях и не можеше да спре.

— Глупаво дете, такова! — скастри я Критон, макар че и той не можеше да спре да се усмихва. — Комедията трябва да предизвиква смях, разбира се, но е добре да се смеят зрителите, а не певците и актьорите. А сега излез на агората да разгласяваш представлението. Приятелите ти ще дойдат с теб — явно няма да стигнем доникъде с репетицията.

Следващите няколко часа приятелите усилено разгласяваха представлението, въпреки че бяха убедени, че това не е толкова наложително — отдавна се говореше, че „Жабите“ са в програмата.

— Дано днес успеем да видим цялата пиеса — отбеляза един възрастен мъж. — Мразя тези прекъсвания, колкото и да са драматични.

Когато на децата им омръзна да разгласяват представлението, започнаха да си играят с Кия на нещо като баскетбол. От задната страна на театъра на около метър височина имаше метален кръг с диаметър петдесет сантиметра, подобен на баскетболния кош в салона по физическо в Зибентан. На тази метална конструкция в Еге обаче връзваха магарета, мулета и коне. Този кръг им послужи за кош.

Юлиан, Леон и Ким начертаха линия на пет метра пред коша. Застанаха зад нея и се опитваха да го уцелят, като хвърляха малки камъчета. Но съвсем не беше лесно, защото до стената стоеше Кия, готова за скок, и се мятеше към камъчето, преди то да е попаднало в целта.

— Кия е бърза като стрела — със задоволство отбеляза Леон.

И отново се прицели в коша. Този път камъкът излетя високо над него, но котката бдеше на поста си и предотврати попадението. Ким и Юлиан също не успяха да отбележат кош — с радостно мяукане Кия осуети и двата опита.

— Понякога ми се струва, че ни се присмива — каза Юлиан.

— Имаш право — съгласи се Ким.

— Не е ли време да тръгваме вече? — попита Леон. — Скоро ще започне срещата, а ние не искаме да я пропуснем, нали? Няма да е зле, ако пристигнем в разрушеното имение преди Павзаний...

Юлиан и Ким се съгласиха. Единствено Кия не изглеждаше особено доволна.

— Ще продължим играта някой друг път — опита се да я успокои Леон. — Когато се върнем в Зибентан.

Кия ги последва без желание и известно време изобщо не ги удостои с поглед — явно беше обидена.

— Защо нямаме коне — измърмори Ким, когато излязоха извън града. — Цяла вечност ще мине, докато стигнем имението.

— Трябва само да ускорим крачка — отвърна Леон. — Една малка разходка в това хубаво време няма да ни се отрази зле. Погледни колко е красиво наоколо! И какви аромати се носят. Според мен това е див тамян.

— Много е горещо — продължи да недоволства Ким, докато крачеше до Леон и Юлиан.

Слънцето немилостиво прежуряше. Сега покрай морето сигурно е прекрасно, но тук, в тази хълмиста местност на Македония, не подухваше и най-слаб ветрец. Поне настроението на Кия се оправи и тя се втурна да гони пеперуди.

След около половин час Ким вече можеше да си отдъхне с облекчение. Приятелите прекосиха хълма, където Павзаний се изгуби от погледите им след убийството на Филип, и видяха порутената постройка.

— Май няма никой — промърмори Леон. — Във всеки случай не виждам коне.

— Вероятно са вързани отзад. Трябва да сме нащрек — отвърна Юлиан.

Ким сбърчи чело:

— Тази развалина наистина има запуснат вид. Може би никой няма да дойде и ще се окажем измамани.

Леон я погледна леко изнервено:

— Имаш ли по-добра идея?

— Не — отвърна момичето.

— Да продължаваме тогава! — каза той и пое към развалините.

Някога тук вероятно е имало малка селска къща, но от нея не беше останало много. Виждаше се едноетажна постройка с типичните тесни прозорчета. До нея бяха долепени обор, скован от дървени греди, и полуразрушена кошара. Измазаните в бяло стени на къщата с времето бяха посивели, голяма част от покрива беше пропаднала. Оборотът не беше в по-добро състояние — широката му врата беше изкъртена и лежеше в праха. Стените бяха така наклонени, сякаш и най-слабият повей на вятъра можеше да ги срути. Дворът беше обрасъл с високи бурени, от които кладенецът в средата му почти не се виждаше.

Леон надникна в кладенеца и видя, че е пресъхнал. Вероятно затова имението е било изоставено, помисли момчето.

— Мястото не изглежда много гостоприемно — промърмори той.

— Да, но е идеално за тайни срещи — отвърна Юлиан.

— Наистина няма никой — успокои се Леон, когато обиколиха и огледаха развалините. — Сега ще си намерим удобно местенце и ще чакаме Павзаний и Родула. Да погледнем в къщата. Елате!

Леон тръгна напред. Въздухът вътре беше застоял и миришеше на прах. Голямата стая вероятно е била дневна и спалня, а по-малката — нещо като килер. В голямата стая имаше вита стълба, която отвеждаше към отвор в дървения таван.

Леон посочи нагоре:

— Може да се скрием там — и без да дочака отговор, се покатери по стълбата.

Зад него вървеше Юлиан, следван от Ким, с Кия на ръце. Когато се качиха, подът под краката им заплашително се разклати.

Косата на Леон се изправи. Изглежда, дървоядите бяха поработили добре — подът на тавана беше прогнил. Той легна върху него:

— Така ще разпределим теглото! — обясни момчето на приятелите си. — Прави се, че стъпваш върху лед, който започва да се

пука.

— Добра идея — отбеляза Ким и легна на пода. — Я, през цепнатините се вижда стаята.

— Вярно! — кимна Леон. — Мястото е идеално за целта ни.

— Не съм сигурен — промърмори Юлиан, който не смееше да диша.

Дървената конструкция отново заскърца.

В полезрението му попадна Кия, която внезапно реши да лови мишки и заподскача насам-натам. Приятелите пребледняха от страх.

— Кия, спри да скачаш! — извика Леон.

— Псст, тихо! Чувам нещо! — каза полугласно Юлиан. — Чаткане на копита!

Приятелите напрегнаха слух. Някой идваше. Вече ясно се чуваше цвиленето на кон.

— Трябва да е Павзаний! — прошепна Леон, който се беше доближил до една цепнатина и се взираше през нея.

Чу се глас — ездачът говореше нещо на коня, най-вероятно го успокояваше. След това се чу скърцане на врата.

Леон впери поглед надолу, в стаята се появи едър мъж и момчето затаи дъх. Беше Павзаний, убиецът на Филип! Леон видя лицето на бившия телохранител — добре поддържана брада, вирнат нос, гъсти вежди, тънки устни. Мъжът носеше бял хитон и кожени сандали, а на кръста му висеше къс меч.

Павзаний неспокойно закрачи насам-натам, очевидно беше нетърпелив.

Чака Родула, помисли Леон и погледна към Юлиан. Колкото и да бе незначително движението, подът предателски заскърца. Леон усети как сърцето му се качва в гърлото. Отново погледна през цепнатината и се дръпна назад.

Павзаний гледаше точно към мястото, където лежи!

Отново се разнесе скърцане, но този път още по-силно. Внезапно Кия измяука. Беше от тези мяукания, с които ги предупреждаваше за опасност.

Леон видя, че Павзаний слага ръка на дръжката на меча и приближава стълбата.

Край, ужасено помисли той.

След това всичко се разви със светкавична бързина. Нещо изпука, подът заскърца и преди Павзаний да е направил и крачка, се разнесе ужасяващ грохот. Леон чу собствените си викове. Сред огромен облак прах той, Ким и Юлиан полетяха надолу. Децата се изтърколиха в стаята и останаха да лежат зашеметени на пода.

Леон трескаво опипа тялото си — не беше пострадал, но радостта му се оказа кратка. Когато облакът прах се разнесе, момчето

видя Павзаний невредим сред отломките. Телохранителят беше извадил меча си, сграбчи Леон и го изправи на крака, преди да се опомни.

— Кои сте вие? — изрева Павзаний.

Леон хвърли поглед към приятелите си, които бавно се надигаха. За щастие и те не бяха пострадали. Кия също беше понесла добре падането. Котката застана срещу Павзаний и направи гърбица. В този момент Леон усети силно разтърсване.

— Говори, в името на Зевс, или ще се наложи да ти помогна! — изрева Павзаний.

Леон се покашля, след това въпросително погледна към Ким и Юлиан. Те изплашено кимнаха и Леон му разказа всичко. Когато момчето свърши, Павзаний отпусна меча:

— Умът ми не го побира! Три деца и една котка да са по-умни от Александър, Олимпия и всички войници, взети заедно! Те нямат представа къде се крия и е добре това да си остане така. Трябва да си мислят, че съм избягал и съм далеч оттук. Още не съм приключил с тях... — в очите му се появи опасен блясък.

— Какво имаш предвид? — колебливо попита Леон.

— Олимпия, тази подла твар! — прошепна Павзаний. — Тя се възползва от мен. Тя ми нареди да убия Филип!

Леон преглътна. Това било значи!

— Страхуваше се, че Филип ще я изгони от двора — продължи Павзаний. — Двамата не спираха да се карат. Като негов телохранител бях в течение на всичко. Да, бракът й съвсем не бе удоволствие. Като прибавим и Меда по-късно... Филип кроеше планове да се ожени за нея, а това щеше да сложи край на охолния живот на Олимпия. Затова ме подмами с обещания за сладък живот, в името на всички богове!

Леон скръсти ръце пред гърдите си:

— Но всичко се разви по съвсем различен начин, нали?

Павзаний кимна:

— Да, за съжаление! А аз, глупакът, си мислех, че след убийството няма да ми се случи нищо. Нали действах по нейна заръка! Но се излъгах горчиво...

Леон погледна крадешком приятелите си. Те не откъсваха очи от устата на телохранителя. Кия сякаш си почиваше, но също не изпускаше от поглед Павзаний.

— Забелязах, че има нещо гнило, когато се прибрах вкъщи. Там ме чакаха войници, но успях да избягам — продължи Павзаний.

Леон сбърчи чело:

— Олимпия беше изпратила войници и при Родула, защото смяташе, че може би се криеш там. Те бяха обърнали всичко с главата надолу, без да открият нещо — момчето хвърли поглед към Кия. — Но ние намерихме писмото, което беше написал в деня на убийството на Филип. Затова си помислихме, че ще дойдеш тук днес.

— Наистина сте много умни! — не се сдържа Павзаний.

— В такъв случай второто покушение е било насочено към Олимпия, а не към Александър? — не спираше да пита Леон.

Павзаний замислено попипа меча си:

— Исках да я убия, защото ме предаде. Промъкнах се зад кулисите и се скрих. Тогава се появи един от актьорите, Критон. Видях как взема някаква маска от полицата, съборих го на земята и реших да си присвоя ролята му. Настъпи моят час! Излязох на проскения, но преди това смених дървената тояга, която Критон използваше за ролята на Ксантий, с моето копие.

— Искал си да отмъстиш, затова си написал името на богинята на отмъщението върху копието, нали? — възкликна Леон.

— Трябваше да е един последен малък поздрав! — отвърна Павзаний, изпълнен с омраза. — За съжаление не уцелих Олимпия.

— Ами Александър? Каква е неговата роля в тази коварна игра? — попита Леон.

Павзаний се засмя:

— Александър? Той няма нищо общо с убийството. Е, и той имаше причина да желае смъртта на баща си, но Олимпия ме нае. А сега иска да ме премахне, за да не я обвинят в убийството на съпруга ѝ. Аз съм единственият свидетел!

Леон кимна. Значи Олимпия е свързана с атентата, не Александър! В този момент му мина една още по-страшна мисъл. Олимпия искаше да убие Павзаний, защото е опасен за нея. Но същото се отнасяше и за Ким, Юлиан и него самия — те също бяха опасни за Павзаний.

— Наистина жалко за умните ви главици — каза телохранителят, сякаш прочел мислите на Леон. — И защото сте толкова умни, сигурно

разбирате, че не мога да ви оставя да си тръгнете. Кой може да ми гарантира, че няма да отидете право в двореца и да ме издадете?

Леон усети как в гърлото му засяда буца. Задаваше го страх. Погледът му се залута над развалините в напразен опит да намери изход. Ами сега?

Павзаний вдигна меча си.

НЕПРИЯТНИ ИЗНЕНАДИ

Ужасени, приятелите отстъпиха крачка назад. Юлиан се запрепъва в отломките наоколо.

— Нямате изход — тихо каза Павзаний, а очите му блестяха хладно.

В същия момент Юлиан чу някакъв шум и това му вдъхна надежда. Беше конски тропот.

— Някой идва! — едва събра сили да каже момчето.

По лицето на Павзаний се плъзна крива усмивка:

— Искаш да отклониш вниманието ми, обаче номерът ти няма да мине.

— Съвсем ясно се чува — настоя Юлиан. — Сигурно е Родула.

Не знаеше дали е така, или не и какво би се променило, ако Родула наистина идваше, но поне печелеха време.

Павзаний се послуша:

— Май имаш право. — Отиде до вратата и погледна навън. После радостно извика: — Родула! Ела бързо тук!

Дребната жена се вмъкна в полуразрушената къща:

— Най-последно, ние... — тя не довърши изречението си, защото видя децата. — Те защо са тук?

— Търсили ме и за разлика от Олимпия и Александър успяха да ме намерят. Това обаче ще им струва живота!

Родула го погледна ужасено:

— Нали не смяташ...?

Лицето на Павзаний помрачня:

— Трябва да го направя, в името на Зевс!

Коленете на Юлиан омекнаха. Няма да се измъкнат!

— Ще избягаме заедно, Родула! — продължи Павзаний. — Затова ти казах да дойдеш тук.

В този миг се чу свистене и една стрела влетя през отворената врата и се заби на милиметри от левия сандал на Павзаний.

Павзаний отстъпи крачка назад:

— Проклятие! — изкрещя той и дръпна Родула навътре.

После се втурна към едно от тесните прозорчета и погледна навън:

— О, не! — извика съкрушено телохранителят. — Олимпия и войниците й!

Родула покри лицето си с ръце:

— Загубени сме!

Павзаний трескаво се огледа. Погледът му се спря върху приятелите. Те несъзнателно се притиснаха още по-плътнo един в друг.

„Олимпия може да се окаже шансът ни“, помисли Юлиан, изпълнен с надежда.

Още една стрела изсвистя и се заби в гредата над вратата. Последваха и други. Павзаний се защура из къщата. Стискаше дръжката на меча си толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Павзаний, излез! — разнесе се гласът на Олимпия. — Всичко свърши!

По челото на Павзаний се стичаха капчици пот. Устните му потреперваха.

— Излез, чуваш ли? Излез и доведи и Родула — извика Олимпия.

Павзаний се бавеше.

— Е, добре, щом не искаш с добро, налага се да подпалим къщата! — чува отново гласа на Олимпия.

Нещо изтрополи върху покрива.

Факла! — ужасено се досети Юлиан.

В следващия момент през задния прозорец на къщата влетя огнено кълбо и подпали разпиляната по пода слама.

— Да излизаме! Иначе живи ще изгорим тук! — изпадна в паника Родула.

— Не, не! Те искат точно това! — отвърна Павзаний.

Но Родула не го чуваше. Покрила устата си с част от хитона, тя побягна навън.

— Стой! — извика Павзаний след нея, после се закашля и отпусна меча.

Юлиан се възползва от момента:

— Да бягаме! — извика той на приятелите си и се втурна след Родула.

Леон, Ким и Кия не чакаха нова покана.

Отвън ги посрещнаха Олимпия и десетина войници.

— Кого виждам? — изненадано възкликна царицата, щом видя приятелите.

Но в този момент вниманието ѝ бе привлечено от Павзаний, който с несигурна стъпка излезе от къщата.

— А, ето ни в пълен състав! — жлъчно отбеляза Олимпия. — Хвърли меча!

Павзаний се подчини с нежелание и хвърли меча пред украсените ѝ със скъпоценни камъни сандали.

— Браво! — каза тя, сякаш говореше на куче. След това погледна към Родула, която нервно си играеше с един кичур от косата си. — Браво и на теб, мила моя, че ни доведе тук!

— Какво!? — в гласа на Павзаний звучеше гняв.

Олимпия сложи пръст на устните си:
— Не е това, което си мислиш. Проследихме я, защото
предполагахме, че рано или късно ще се види с теб. И така се стигна

до срещата ни в това усамотено място без свидетели — засмя се тя.

Юлиан не можа да се сдържи:

— Павзаний ни каза, че ти си поръчала убийството на Филип!

Олимпия отново се засмя:

— Каква нагла лъжа! — престорено извика тя. След това се приближи до Юлиан и прошепна на ухото му: — Разбира се, че беше така, но не мога да допусна някой да узнае малката ми тайна. Затова ти и приятелите ти ще трябва да умрете!

Юлиан я погледна. Лицето ѝ беше безизразно и студено и той разбра, че царицата не се шегува. Стана му зле. А допреди малко се надяваше, че Олимпия е спасението им. Колко наивен е бил...

В този момент мярна с ъгълчето на окото си някакво стремително движение и чу вика на Олимпия.

Павзаний сграбчи царицата и опря кама в гърлото ѝ:

— Никой да не мърда! — извика той на войниците. — В противен случай господарката ви ще замине там, откъдето няма връщане!

— Защо не го претърсихте? — изсъска Олимпия към хората си.

Войниците засрамено гледаха надолу.

— Неприятна изненада, нали, леваци такива! — подигравателно подхвърли Павзаний. — Никога не се разделям с камата си. Човек не знае какво го чака!

Много бавно приятелите заотстъпваха назад. Юлиан забеляза как Кия се промъкна зад гърба на Павзаний. Какво ли е намислила?

— Родула и аз ще яхнем два коня и скоро това прекрасно място ще остане зад гърба ни — каза той. — Ще вземем и Олимпия с нас. Тя ще седне пред мен на коня, с опряна до гърлото кама, в случай че на някого му хрумне да направи нещо...

И в този момент Кия скочи и заби острите си нокти в гърба на Павзаний. Той изрева от болка, Олимпия се изплъзна от хватката му и се хвърли на земята. Войниците се втурнаха към телохранителя, който яростно се съпротивляваше.

— Бързо, да изчезваме отгук! — прошепна Юлиан. — На конете!

И докато някой се усети, четиримата вече бяха на конете и препускаха по неравния път. Зад гърба им се разнесоха викове.

Юлиан се обърна и видя, че Павзаний лежи на земята. Видя и нещо, което накара сърцето му неистово да забие — няколко войници

се втурнаха да ги преследват!

— Идват! — извика той към приятелите си. — Трябва бързо да стигнем до театъра и да изчезнем!

Леон и Ким, която държеше Кия пред себе си на седлото, веднага разбраха за какво говори. В бесен галоп децата препуснаха към Еге. Войниците ги следваха по петите. Преднината на приятелите бързо се стопяваше.

Когато стигнаха до агората, войниците бяха само на двайсет метра след тях. Внезапно отпред изплува спасителният пародос, през чиито пиластри Темпус ги остави в Еге в началото на пътуването им.

— Спрете! — извика един войник.

„Да бе, как ли пък не!“, помисли Юлиан, докато скачаха от конете и тичаха с все сила към колоната. Нищо не ги спря, не усетиха нито докосването на камъка, нито на хоросана. Сякаш дяланият камък беше направен от въздух.

После се озоваха в тъмния тунел на времето и пространството и Темпус ги върна обратно в Зибентан.

ВРЯК-ВРЯК

Изминаха четири седмици, откакто се бяха върнали в Зибентан. Отиваха към училище, въпреки че беше късен следобед. Нямаха часове, а репетиция. Кия подскочаше бодро около тях.

— Супер стана, че Тебелман прие предложението ни и ще играем „Жабите“ — радваше се Юлиан. — Обичам тази пиеса. Толкова е забавна!

— Да, ама в началото Тебелман се колебаеше — вметна Леон.

Ким ритна едно камъче пред крака си:

— Сигурно си е мислил, че пиесата ще е трудна за нас, но явно се заблуждава!

Леон се потупа по гърдите:

— Изобщо не може да си представи колко добри актьори и певци сме — каза през смях той.

Сега и Ким се засмя:

— Добър певец? Ти!?

— Добре, добре — махна с ръка Леон. — Затова не пея, а изпълнявам една от главните роли — бог Дионис.

— Да, обаче Тебелман искаше първо да ти даде ролята на магарето, на гърба на което се появява Ксантий в първо действие — не пропусна да се заяде Ким, която участваше в хора. — Жалко наистина! Щеше да си доста убедителен в тази роля!

Преди Леон да ѝ отговори, се намеси и Юлиан:

— Пазете си силите за репетицията. И без това моята роля е най-хубавата. Ксантий е толкова готин и винаги изръсва по някой бисер.

— Така е — отвърна Ким. — Просто не е за вярване, че преди повече от две хиляди години Аристофан е измислил неща, на които и днес се смеем.

Приятелите стигнаха до вратата на училището, заобиколиха двора и тръгнаха към залата със сцената, където се бяха насъбрали двадесетина ученици.

Децата от театралната труппа, които отговаряха за оформлението, бяха покрили пода на сцената със синьо фолио, така че да прилича на езеро. Върху езерото имаше малка лодка с гребла, която щяха да придвижват с макара. В дъното на сцената висяха тъмни парчета плат, а от тавана — декори от картон, които приличаха на сталактити. Зрителите трябваше да си мислят, че пред тях е подземно езеро.

— А, ето ви и вас! — зарадва се Тебелман, като ги видя. — В такъв случай можем веднага да започнем с пета сцена от първо действие — в подземното царство Дионис търси Еврипид и се среща с жабите. Всички по местата си!

Ким зае мястото си в хора на жабите, Леон се качи в лодката, а Юлиан седна в края на сцената. Той не участваше в тази сцена. Кия се сви до него и започна да си мие козината.

— Начало! — викна Тебелман и плесна с ръце.

Хорът запя.

Не бяха минали и трийсет секунди обаче, и учителят отново плесна с ръце.

— Не, не, не се получава! — лицето му се изкриви, все едно го болеше зъб. — Ще ме извините, но звучи ужасно. Освен това имам чувството, че не всички са научили текста. Той звучи така: „Деца на блатни извори“, а не „деца на блатни изроди“, както ви чух да пеете.

Някои се разсмяха силно, други засрамено гледаха към върховете на обувките си.

— Единствената, която знае текста, е Ким — отбеляза Тебелман с въздишка.

Сега и Ким погледна към пода — почувства се неудобно от похвалата. Не искаше да минава за натегачка.

В този момент се обади Лиза:

— Не е честно! Ким знаеше текста, преди още да сме започнали репетициите.

Тебелман се почеса по брадичката:

— Така ли? Не съм разбрал. Вярно ли е, Ким? Чела ли си пиесата? Или може би си учила текста и преди?

Ким се засмя и после отвърна:

— Вряк-вряк!

ДЕЙСТВАЩИТЕ ЛИЦА В ДРАМАТА

Древна Македония се намирала в югозападната част на Балканския полуостров, на север от гръцката област Тесалия. Границите ѝ не съвпадат с територията на днешната държава Македония. Някои учени допускат, че македонците са родствени на гърците народ, други смятат, че се различават от тях. Според древногръцки автори Александър Македонски разговарял с войниците си на език, различен от гръцкия. Самите гърци винаги смятали Македония за изостанала в културно и политическо отношение държава, чието население не се отличавало от варварите. Но през 4 в. пр. Хр. Македония се превърнала в най-голямата военна сила по това време и станала сериозна заплаха за гръцките полиси.

През 359 г. пр. Хр., след дълъг период на размирици и ожесточена гражданска война, на македонския престол се възкачил Филип II. След като укрепил властта си и създал силна централизирана държава, Филип започнал да разширява границите ѝ, присъединявайки нови територии на изток и на юг.

През 338 г. пр. Хр. Филип спечелил при Херонея решителна битка с обединените гръцки полиси и с това сложил край на независимостта им.

Голямо значение за бляскавите победи на Филип имала проведената от него военна реформа, която превърнала армията му в непобедима военна сила. Главна ударна сила била тежката пехота — македонската фаланга. Фалангата се състояла от 16 000 до 18 000 тежковъоръжени воители, строени плътно един до друг в правоъгълник от 8 до 24 редици. Воините били въоръжени с меч, голям правоъгълен щит и дълги копия — сариси.

На върха на военните и политическите си успехи, Филип започнал да подготвя война срещу Персия. По същото време решил да ожени дъщеря си Клеопатра за епирския цар Александър и така да скрепи съюза си с него. По време на сватбените тържества в столицата Еге Филип бил убит от телохранителя си Павзаний. Убийството било

извършено в театъра пред очите на хиляди зрители. Какви са мотивите, накарали Павзаний да забие меча си във Филип, не е ясно и до днес. Някои историци смятат, че телохранителят е бил лично оскърбен от царя и е бил толкова отчаян, че решил да си отмъсти, като го убие, въпреки че било сигурно, че той също ще бъде убит.

Други са на мнение, че Павзаний извършил това дръзко покушение, защото имал силни покровители, които са му поръчали убийството. Поне двама души имали интерес от отстраняването на Филип — неговата съпруга и царица Олимпия и синът им Александър.

Филип Македонски имал няколко съпруги, но само една от тях била царица, а нейните деца — престолонаследници. Отношенията между Филип и Олимпия не били добри. Известен с избухливия си нрав и грубостта си, царят постоянно заплашвал Олимпия, че ще я прогони от двореца и ще обяви някоя от другите си съпруги за царица.

Една година преди убийството Олимпия и синът ѝ Александър наистина били отстранени от двора. По това време любима жена на Филип била Меда, от която той имал невръстен син. Вероятността Меда да стане царица, а синът ѝ да наследи Филип била голяма. За да запази властта си, както и трона на държавата за любимия си син Александър, Олимпия имала интерес да предотврати идването на Меда в двореца. Убийството на Филип било решение на този проблем.

Олимпия и Александър били много близки помежду си. Обичта им била силна и дълбока. Затова много историци са на мнение, че ако убийството е било подготвено и поръчано от Олимпия, Александър не може да не е знаел. Въпреки това няма преки доказателства за участието на Александър в покушението срещу баща му.

Много от древните автори, например историкът Плутарх^[1], сочат Олимпия като инициатор на убийството на Филип.

Сцена на тези драматични събития е тогавашната столица на Македония — Еге. Останки от града са разкрити близо до днешното малко селце Вергина, в Северна Гърция.

По времето на Филип Македонски Еге бил в разцвета си. Важен административен и търговски център, той бил богат град с многобройни храмове, дворци и голям театър. Предполага се, че градът е бил разрушен от римляните през 186 г.пр.Хр.

Разкопките по хълмовете на Вергина, които довели до откриването на древната македонска столица, започнали през 1861 г.

под ръководството на френския археолог Леон Юзей. С течение на времето били разкрити основите на огромен царски дворец, богато украсен с мозайки и цветни мазилки. Предполага се, че това е била резиденцията на македонските царе до преместването на столицата в Пела.

Друга важна находка бил големият некропол с повече от 300 надгробни могили, някои от които датират още от 9 в. пр. Хр. Голяма част от намереното може да бъде видяно в музеите във Вергина и в Солун.

Но безспорно най-голяма сензация било откритието на гръцкия археолог Манолис Андроникос. През 1977 г. в царския некропол на Вергина той попаднал на неизвестна дотогава гробница. Много учени смятат, че тя е на Филип Македонски. В едно от помещенията е намерена златна урна с кремирани останки на мъж на средна възраст. След реконструкция на черепа било установено, че мъжът е раняван в областта на дясното слепоочие, а е известно, че по време на битка Филип е загубил дясното си око. Това дава основание да се предположи, че гробницата пази тленните останки на Филип.

След смъртта на Филип Македонски Александър се възкачил на трона и скоро след това започнали знаменитите му походи, продължили повече от десет години и превърнали Македония в най-голямата дотогава империя, а младият владетел с право заслужил името, с което останал в историята — Александър Велики. Александър бил гениален пълководец и необикновено смел воин, който спечелил възхищението и верността на своята армия.

През 323 г. пр. Хр., едва на 32 години, Александър умрял от треска във Вавилон. След неговата смърт се разразила борба за трона. Приемниците на Александър, наречени диадохи^[2], започнали ожесточена война^[3] помежду си и в резултат на междуособиците империята започнала да се разпада. В разгара на това съперничество били убити съпругата на Александър, невръстният му син и майка му Олимпия.

Съдбата на Меда и нейния син е неизвестна и до момента. Името ѝ повече не се споменава никъде.

Що се отнася до телохранителя Павзаний, няколко дни след убийството на Филип той бил заловен и ексукутиран. Единственият

човек, който със сигурност знаел защо е убит Филип Македонски, не надживял дълго своята жертва.

[1] Плутарх (45-125/7 г.) — древногръцки историк, един от жреците на Делфийския оракул. — Б.пр. ↑

[2] диадохи (от гр. „приемници“) — пълководци, които след смъртта на Александър Велики водят помежду си ожесточена борба за власт и територии. — Б.пр. ↑

[3] войни между диадохите — войни за власт между пълководците на Александър Македонски. Имало е общо 6 такива войни, които продължават повече от 4 десетилетия. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.